

JANA REČKOVÁ

JÁMA A DŮM

FANTASY THRILLER

EDICE PEVNOST

JANA REČKOVÁ

JÁMA A DŮM

JANA REČKOVÁ

JÁMA A DŮM

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-354-4 (pdf)

1. DÍL COPYRIGHT

I. ČÁST

Strýček

Jako dítě si Enka myslela, že domlouvát věcem je normální povolání, protože každou chvíli vodila za strýčkem do půlnočního křídla lidi s neposlušnými přístroji, hodinami, telefony, laptopy, porouchanými kočkami a ovladači na všechno možné. Někdy dobrovolně otevírala vrata garáže, to když se někomu pokazilo auto nebo když klející soused přivezl na trakaři po dědovi rozbité úsporné vznášedlo, které si vypůjčil patnáctiletý syn. Možná trošinku vadilo, že se při tom chichotala, ale sousedé jí to většinou odpouštěli. Jednou přišla na to, že některá z těch zvířat, která lidé vodí a nosí strýčkovi, jsou živá. Nevěděla, že se to smí, chovat v domě živé zvíře, ale babička jí vysvětlila, že to je možné, i když nebezpečné kvůli bacilům a alergiím, a že člověk musí mít spoustu povolení a až do zblbnutí si mailovat s úřady a běhat k veterinářům. Od té doby Enka věděla, co je to veterinář, ale zase nechápala, jak to, že strýček nemá ten správný diplom, a přitom zvířata léčí.

„Enyk žádný diplom nepotřebuje,“ povzdechla si babička, když se jí na to zeptala. Říkala mu Enyku, to bylo hezké a domácké a hodilo se to do rodiny.

Sousedé strýčka někdy oslovovali Benčesi, ale jen výjimečně se někdo dopátral jeho skutečného jména, které měl zapsáno v křestním listu a vůbec ve všech papírech.

Většinou to byly ženy, ženy jsou nejlepší detektivové, jak říkala babička, a Enka tomu pomaličku polehoučku začínala rozumět. Ti, kdo nepatřili mezi známé a přátele, používali strýčkově příjmení, jenomže když se někdo sháněl po „panu“ Sedrmovi, mohlo se to snadno splést s Enčiným tátou, který nedomlouval věcem a neléčil zvířata, skoro nechodil do lesa, natož aby jí zvládl pomoci s herbářem, jakživ nenaštípál dřevo, aby si mohl zatopit v opravdovém krbu (v obývací hale ve východním křídle měli elektrický s umělými poleny, ale falešný oheň byl moc do růžova), neměl vousy a pracoval v bance.

„Zato platí vodu a elektriku a městský podíl údržby a daně z nemovitosti a všechny nás živí,“ konstatovala babička, ale kdovíproč to neznělo nijak zvlášť pochvalně.

Strýček Enyk se jednou vyjádřil, že s jeho starším bratrem není žádná legrace. Ale vycházeli spolu dobře, možná proto, že se moc nepotkávali.

Snad nejstarší Enčina vzpomínka na strýčkově zvláštní povolání pocházela z dob, kdy ještě nechodila do školy a rozčilovalo ji, když na ni její počítač Mourek vychrlil místo obrázku řádku písmen a ona nemohla ve hře pokračovat. Celá rozzlobená vyrazila za strýčkem do dílny, on se zamyslel, prohrábl si dlouhými prsty jemné plavé vousy (až mnohem později si uvědomila, že jiného vousatého muže nezná), vzal počítač, chvíli si jen tak hrál – právě tu hru, která Enku zklamala – a pak jí ho vrátil.

„Teď ti to vždycky přečte nahlas,“ řekl.

„Ale ta hra nemá hlas, jenom hraje jednu písničku pořád dokola,“ namítla. Věděla, že Mourek umí mluvit, znělo to tak mňoukavě, proto mu dala to jméno, jenže zrovna tahle hra si s ní nikdy nepovídala.

„Prostě jsem jí domluvil,“ vysvětlil jí strýček.

Vzápětí zvedl hlavu, na schodech se totiž ozvala rána a zaklení.

Dílna zabírala větší část přízemí půlnočního křídla Křížového domu, kde Sedrmovi žili už po mnoho generací, a plynule přecházela tu v kuchyň, tu v obývací či ložnici, jak se klikatila nepravidelně vystavěnými přepážkami, které strýček zásadně nechával na místě, z historických důvodů, jak říkal. (Někdy je dokonce opravoval.) Měla několik vchodů, ale ten nejširší, od garáže, kde stálo auto tak staré, že se už autu ani nepodobalo, a dávno nepojízdná motorka (ty už okres zakázal před dvaceti lety), momentálně blokovala umělá kráva, která kolem sebe bez zjevné příčiny stále kopala a snažila se trkat.

„Sakra, Benčesi, proč máš tady tu chodbu do vinglu?“ Do dílny vstoupil Gusta, tlustý soused, který měl dům kousek od Farmy, kde se podle maminky vyrábělo pravé hovězí a pravé mléko. Vždycky se u toho tvářila nesouhlasně, jako by jí to přišlo nehygienické. „Kdo ti přivedl tu krávu? Nesnáším tyhle napodobeniny!“

„Taťána Mejkllová zjistila, že jejich statek míval na jižní straně chlévy, a dala je znovu postavit podle starých plánů,“ pokrčil strýček rameny a vstal. Byl vyšší než Gusta a vypadal i vedle něj statně, i když neměl žádné břicho. „Je to teď zkrátka móda. Když to chudák starej Mejkl zjistil, nezbylo mu než koupit krávu a tele. Tele je v pořádku, ale v krávě se něco šprajclo... Co máš?“

Gusta se vrátil za dveře, otevřel si je kolenem a s funěním napůl vnesl, napůl postrčil dovnitř obrovské hodiny. Enka zapomněla na Mourka i hru. Ty byly! Aspoň dva metry na výšku, a to kyvadlo! A ty šišky, co visí za ním,

jako opravdové! Strašně by se jí líbilo mít na budíku takový ciferník s ručičkami místo svítícího displeje. Zvláště kdyby se takhle tajemně slonovinově leskl...

„Vypadají normálně,“ řekl strýček, když si hodiny důkladně prohlédl. „Co jim je?“

„Jdou pozpátku. Někdy,“ upřesnil Gusta.

„Nojo.“ Strýček si prohrábl vous. „A kde stojí?“

„Tam co vždycky, v hale naproti dveřím.“

„Něco se tam změnilo? V té hale?“ vyptával se strýček.

Gusta se podrbl na hlavě. „Vybourali jsme okna. Zvětšili jsme je. Více světla, znáš to. Ta moje je hrozně vysazená na světlo.“

„To bude chyba v baráku,“ řekl strýček. „Asi jste naštváli jeho ducha. Nebo duchy. Zajedu k vám večer. Hodiny tady nech, ať ještě nenatropí nějakou neplechu... Teď musím dát do kupy tu kravku a pak do lesa, mezi veverkama vypukla epidemie, nevím, co to je, ale už jsem myslím přišel na to, co s tím provedu.“

„Veverčí nemoc?“ vyhrkla Enka. „Můžu s tebou?“

„Jen jestli tě máma pustí. Víš, jak se lesa bojí.“

Křížový dům stál uprostřed lesa, přestože byl současně vlastně ve městě a kousek od stanice podzemky a busů. Les se zařezával do koláče města, jako by z něj nedočkavý jedlík ukrojil tlustý klín, prý to vzniklo historicky, jak se město rozrůstalo podél dvou řek, mezi nimiž se zvedaly mírné, hustě zalesněné kopce. Břehy byly obydleny, les zůstal, i když i v něm si různí samotáři postavili svá sídla. Enčina matka skutečně do lesa nechodila, leda tu a tam na houby – ty, které se nedaly objednat v síťovém katalogu, a to si vždycky brala strýčka s sebou.

„K čemu sakra potřebujeme veverky?“ zamumlal Gusta.

„Víš, kolik jich zbylo? Osmnáct! A půlka z nich je na tom dost zle!“ Strýček se mračil, což na jeho vlídném obličejí se širokým čelem a výraznými lícními kostmi vypadalo hrozně nevěrohodně. Enka si vždycky myslela, že se neumí opravdu zlobit. Naštvat se, to ano, ale tak na vteřinu, ne víc.

Tehdy ji máma nepustila, bála se té nemoci. „Já vím, Enyku, ty nikdy neonemocníš, ale Enka je normální dítě, nemá žádnou magickou imunitu.“ Mávnutím ruky předešla případným námitkám. „Vím, že bys ji vyléčil bylinkami, ale co kdyby to v jejím organismu zanechalo stopy a doktoři na to přišli? Jak bych to pak vysvětlovala? Ne, já jsem pro vědecký přístup, žádné výjimky – rozhodně ne v mé rodině.“

Matka vypadala krásně, útle, upraveně a velmi moderně, nikdo jí nemohl být vzhledem vzdálenější než strýček Enyk, a přesto žili pod jednou střechou, byť každý v jiném křídle, a pod tou střechou vládl klid a pohoda.

Enka si šla sednout k hodinám. Vydržela se na ně dívat celou dobu, co strýček spravoval krávu. Viděla na něj mezerou mezi přepážkou a proutěnou skříní na sušení bylin. Vlastně to zvíře ani nerozmontoval, jen tak sáhl sem a sáhl tam, někde přitlačil, koukl do očí a do tlamy, opřel se kolenem o bok, přejel prsty a dlaní po krku. Za chvíli si Enka uvědomila, že kráva už nekope.

Strýček na sebe hodil bundu a pohorky – ušité na zakázku, takové boty už žádná továrna nevyráběla; sportovci používali úzce specializovanou obuv, jinou pro turistiku letní, jinou pro podzimní, horskou nebo lehce rekreační, samozřejmě zvláštní boty vyžadovali horolezci a úplně odlišné rychlostní chodci a tak dál. Dalo se to najít na síti, člověk ani nepotřeboval číst, stačilo prohlédnout

si obrázky. Ovšem tyhle boty byly univerzální. Všudychodky, říkal strýček.

No, šel za veverkami a Enka u hodin usnula. Probudilo ji odbíjení šesté, pak byla večeře, babička brblala, kde se Enyk courá, ale nezlobila se doopravdy – v Křížovém domě se nikdy nikdo doopravdy nerozzlobil.

Po večeři bylo ještě světlo, a tak Enka vzala koloběžku, nastavila pomalou jízdu s maximálním zatížením rovnovážných trysek, což znamenalo, že bude zatáčky projíždět jako s volama – to říkala babička, Enka netušila, co to znamená, totiž věděla jen to, že pojede hodně opatrně, aby jí táta její jediný dopravní prostředek zase nezabavil. Vyrazila směrem k Farmě, ale neodvážila by se moc blízko, ani kdyby po kilometru nezačala pištět pojistka (máma si zase hrála s nastavením vzdálenosti, to je jasné) – přece jen měla ze skutečných živých krav strach. Zastavila, seskočila a rozhlédla se. Strýčkovu auto nejdřív uslyšela, pak ucítila (zakázaný benzínový pohon, ten ale brzy potom vyměnil za elektrický), a nakonec v zatáčce uviděla.

„Hoď to na korbu!“ zavolal. Byla by přísahala, že ji ve stínu pod stromy nemůže vidět, ale u něj by ji nepřekvapilo, ani kdyby ji uviděl v úplné tmě.

Zvedla koloběžku pomocí vzduchového posilovače a přesunula ji na korbu starožitné dodávky. Táta někdy kroutil hlavou a nahlas se divil, kde bratr shání gumové pneumatiky a proč si ten krám nepředělá na normální ohebné pásy se zarovnáváním profilu, kdo má to natřásání vydržet. Enyk se ovšem jen usmíval a všichni byli v pohodě.

„Spravil jsi ten dům?“ zeptala se.

„Staré domy nemají rády inovace,“ řekl zamyšleně. „A těžko chápou, že čas běží dopředu, i když jdou

hodiny pozpátku. Bylo mi jich líto, těch duchů ve zdech a tak.“

„Vysvětlil jsi jim to?“

„Snažil jsem se. Uvidíme.“

Pak už si jen matně vzpomínala, že si Gusta hodiny odvezl svým vznášedlem a že bylo asi všechno v pořádku. A že strýček nějakou dobu sledoval veverky a spokojeně hlásil, že mají mladé, ale to možná bylo až na jaře. Tehdy prostě byla ještě malá a moc nad věcmi nebádala.

* * *

Až když už chodila pár let do školy, začínala chápat, jak zvláštní a vzácná je ta pohoda u nich doma, když všude jinde se lidé hádají, perou, každou chvíli chodí kvůli rodinným problémům do poradny k psychologovi, nebo se rovnou rozvádějí a stěhují každý jinam. Ani její maličká sestra neřvala jako jiná mimina a smála se snad od narození.

Právě v době, kdy jí tohle začalo docházet, objevila, že naopak ostatním v domě nedochází nic. Možná babičce, ta ovšem často mluvila v příslovích nebo hlavolamech, takže Enka nikdy nevěděla jistě, co si myslí.

O tom, co strýček vlastně dělá, leccos vypovídala ta příhoda s policií. Bylo to večer, pro Enku málem v noci, protože už měla úkoly hotové a chystala se do koupelny. Nedávno přišla na to, že umývání vlasů má něco do sebe, že se pak lesknou a poletují a možná se za ní kluci ve škole právě proto ohlížejí...

Zazvonil zvonek u brány, jen symbolicky, protože bránu nikdo nezamykal ani nezavíral, policejní auto na ohebných

pásech hladce přesvištělo přes hrbolatý dvůr a zastavilo. Babička vyšla na verandu a ve chvatu pověsila zástěru na nejbližší chapadlo domácího robota.

„Zmiz,“ sykla na něj, což nebyl standardní příkaz a robot se začal zmateně otáčet.

Z auta vystoupil mladý zástupce šerifa, rozpačitě pozdravil a zeptal se na Benjaminu Sedrma. Policie samozřejmě znala strýčkovo pravé jméno.

„Dneska jsem ho vůbec neviděla,“ řekla babička. „Možná je u sebe. Provedl snad něco?“ Netvářila se moc znepokojeně, ale přece jen...

„Ne, to ne,“ odpověděl mladík rychle. „Potřebujeme jeho pomoc, víte? Ten zloděj od řeky, jak vykrádá byty, asi už ho máme i tady u nás.“

Babička jen zvedla obočí.

„Nechal na místě činu nástroj, vyrušili ho.“

„Máte otisky?“ zeptala se, poučena detektivkami, kterých měli v patře jižního křídla plnou knihovnu. Enka si okamžitě představila ten nástroj, ačkoli o něm policista nic neřekl. Mrňavý palmtop na luštění domovních hesel, co jiného? Mívají hladký povrch, jasně, na něm musí být otisky perfektní...

„Jo, ale nejsou v žádné databázi.“

„Tak co chcete...“

„Od vašeho syna? Vždyť říkám, pomoc. Už nám párkrát dal tip a většinou to vyšlo.“

„Není můj syn,“ řekla babička potichu. Asi to slyšela jen Enka. „Tak pojdte dál, copak nevíte, kde má dílnu? To přece ví každý.“

Policista poděkoval a okamžitě vykročil správným směrem do půlnočního křídla.

* * *

Druhý den u snídaně babička podrobila strýčka křížovému výslechu – aspoň tak to sama nazvala. Odkdy spolupracuje s policií, co pro ně konkrétně dělá, jestli mu za to platí, a vůbec, není to nebezpečné? Enčin otec se trochu mračil, když se dověděl, že peníze za to strýček nedostává žádné, že to začalo předloni s tím vrahem stánkačky u neschváleného koupaliště Černá tůň a vlastně to nic nebylo, ukázali mu oběť a on jim vybral z několika podezřelých toho správného, důkazy už potom našli sami... Jo, a ten žhář, jak zapálil Farmu, tam uhořely tři krávy, toho taky dostal, prostě ho poznal, asi po čichu, byl divně cítit.

Tady se otec vmísil s ironickou poznámkou o policejních psech, ale strýc se neurazil, zasmál se a řekl, že na ty nové umělé všichni policajti nadávají, i když ty stroje mají mít čich asi tak desetkrát ostřejší a možná fakt mají, jenomže jim na práci vůbec nezáleží, v tom je ta potíž.

„Čich je v mozku spojen s vášní,“ ozvala se zasněně babička. Všichni se na ni podívali, ale přikývl jen strýček. Enka si to pro jistotu zapamatovala – až bude velká, určitě to pochopí.

Později se babičky zeptala, jak to, že strýček není její syn, když jsou s tátou bratři. Babička potřásla hlavou. „Kolik ti je?“

„Deset a půl,“ odpověděla Enka nedůtklivě; čekala, že teď přijde klasické Na to jsi ještě malá.

„Tak to už jsi dost stará,“ vzdychla babička. „Enykova máma mi odvedla muže, tvého dědu. Věděla jsem, že se

něco děje, ale s ním nebyla řeč. Asi se strašně moc zamiloval. Ona bydlela v maringotce na tom place, jak bývaly cirkusy.“

Enka si představila cirkus a otrásla se. Nesnášela zvířata v klecích ani v manéži, kde je krotitelé nutili do divných, nepřirozených kousků. Klauni ji k smrti děsili. Mnohem radši by tu jejich přihloupou šou sledovala v televizi, kdyby už teda musela. I když táta přísahal, že všechna ta zvířata jsou umělá, a máma kdovíproč sarkasticky dodala, že krasojedkyně pochopitelně také. Ten poslední cirkus už zřejmě zkrachoval. Naštěstí, protože rodiče chovali scestnou představu, že přesně to je ta pravá zábava pro dítě – a nejen její rodiče, jak věděla od spolužaček.

Zavřela oči a spatřila maringotku, původně pestrou, ale se zašlými a oprýskanými barvami, místy vyspravenou šedými plastovými pláty. Na dveřích měla vyřezané srdíčko, které někdo pečlivě zalepil tuhým papírem, ale papír časem rozmáčely deště a srdíčko zase vykouklo.

„Lidi za ní chodili s domácimi zvířátky a pro bylinky proti kašli, a děvčata pro taková ta kouzla, aby se do nich zakoukal jistý mladík a tak.“

„Čarodějnice?“ zeptala se Enka.

„Vždycky jsem si myslela, že podvodnice,“ řekla babička. „A dodnes nevím, co si mám o ní myslet. Utekli spolu a to dítě mi nechali na verandě. Jenom tak, beze slova. No, vlastně napsali na papírek jméno. Příjmení bylo jasné.“ Krátce zaváhala, ale podařilo se jí utajit to před vnučkou. Nechtělo se jí takhle za bílého dne a na sluníčku vykládat, že nad novorozenětem se skláněla přízračná postava, jako by ho hlídala, a že se při jejím příchodu napřímila, usmála,

mávla na ni a zmizela... Totiž mávl a zmizel. Byl to muž, pokud na tom u přízraků vůbec záleží.

To dítě byl strýček Enyk, no jasně, usoudila Enka, proto se tak divně jmenuje, když mu jméno vybírala pochybná čarodějnice, ale babička to nakonec vyřešila, jako vždycky všechno vyřeší. Naše babička Eňa, i když už jí tak nikdo neříká, protože babičku máme v domě jenom jednu.

„Člověk by řekl, že ho nedokážu mít ráda, ale...“, babička se zasněně usmála, „ale jeho prostě nejde nemít rád. Ervín, tvůj táta, se ze začátku vztekal, že má hlídat mimino, ale jakmile si ho jednou pochoval, bylo po vzteku. Dokonce ho tahal s sebou i po venku, mohla jsem si hlavu ukroutit, že se mu kluci neposmívají, děti bývají zlé... Uteklo to. Pár let, a Enyk začal sousedovic děckám spravovat hračky. Jednou přilítla holčička s očima navrch hlavy, že její panenka najednou hýbe nožkami a říká Má-ma! Enyk jí vážně vysvětlil, že ta panenka měla v sobě strojek, který nefungoval, a on že ho jenom spravil. Těch pejsků, co nechtěli štěkat, a Enyk jim domluvil, těch kočiček, co naučil správně příst...“

„Umělých?“

Babička na vnučku vrhla zvláštní, ostrý pohled. „Většinou. Aspoň myslím. Někdy mi připadá, že jemu je to jedno.“

Jak Enka rostla a dovídala se pořád víc o opravdovém světě (protože to v televizi a na síti bylo zkrátka virtuální a ve skutečnosti vám nic z toho v životě moc nepomohlo), dospěla k názoru, že strýček by byl pro lidstvo mnohem užitečnější než její táta, kdyby ovšem neexistovaly peníze.

Když si k němu jednou šla pro ten speciální nápoj (žádné podezřelé houbičky, přikázala babička přísně a Enyk

se zatvářil dotčeně), po kterém jí ty tři blbé dny v měsíci nebylo ani trošku špatně, zavedla na to řeč.

„Byl bys prostě šaman,“ prohlásila.

„No, mohl bych se kapku potetovat, dát si do nosu pět kroužků a pořádit si do vlasů vši,“ navrhl, míchaje v plechovém hrnku tekutinu vzhledem podobnou malinové šťávě – ostatně chutnala po malinách, protože v ní maliny byly. Kromě jiných přísad. „Ovšem to bych tenhle kouzelný nápoj nemohl vařit na plynu a nedával bych ti pokyny, ať si ho ohřeješ před spaním v mikrovlnce.“

Ence to přišlo k smíchu, načež se rozesmáli oba a nápoj málem překypěl.

„Šamani křepčí nahatí kolem ohně,“ poznamenala pak, když se dost nasmála. Pak si to ale představila a okamžitě zčervenala. Nejspíš proto, že ji ta představa docela zaujala. Jasně, dala by si líbit taneček, jenomže šamani asi tančili sólo.

„Hm... asi jo,“ řekl strýček Enyk, odvrátil se a pečlivě, opatrně přecedil odvar z hrnku do misky se složitým, plastickým listnatým motivem. Tu misku prý našel v podkroví.

Do patra půlnočního křídla se nikdo kromě něj neodvažoval, a do podkroví už vůbec ne. Podle babičky tam bylo něco divného a říkala to tak, že Ence naskakovala husí kůže. Tam nahoře v patře a podkroví se také někdy zjevoval ten duch, Malír. Za noci prý čas od času vycházel z jednoho z tajných pokojů (takových, které člověk neviděl, když ho nepozvaly), vikýřovým oknem nad schody vylézal na malou střešní terásku a toužebně se rozhlížel po kraji. Enka ho nikdy nezahlédla a Enyk jí na přímou otázku nikdy neodpověděl, takže pořád nevěděla, co je na tom pravdy. Jednou údajně strašlivě vylekal pratetu, která tam

chodívала také, to ovšem Enka ještě nebyla na světě; praracha umřela před jejím narozením.

Ale miska byla v pořádku; prošla Enykovými rukama.

Trvalo ještě pár let, než si definitivně ujasnila, že už je moc velká na to, aby v půlnočním křídle plácala tyhlety holčičí hlouposti jako před kluky ve škole, a že Enyk zase není dost starý na to, aby mu to nevadilo. Nevěděla úplně přesně, co by mu mohlo vadit, ale věřila svým pocitům. Nic těžkého na tom nebylo, prostě se trochu držela zpátky.

Vilém Machar

Potom přišla ta zlá noc. Policie dala na místní síť varování pro obyvatele, že se v lese pravděpodobně pohybuje nebezpečný psychiatrický pacient, ne že by utekl z léčebny nebo speciální nemocnice pro vrahy, ale přestal chodit na injekce a nikdo neví, co ho může napadnout.

„Kdybys to nahrál a prohnal pár filtry, uviděl bys šikmo přes monitor nápis DROGY,“ ozval se Enyk, který nahlížel bratrovi přes rameno. Enčin otec se nějak ostýchal dát tuhle zprávu na velký rodinný monitor v kuchyni. „Není to normální cvok, ale narkoman,“ dodal Enyk.

„Co to znamená?“ zeptala se Enka.

„Že je to ještě horší,“ odpověděla jí matka. Nepřišlo jí divné, že švagr nápis vidí i bez filtrů. „Pokud se ten chlap nezhroutí v křečích a neupadne do bezvědomí, tak tady může povraždit řůru lidí a nic se mu nestane.“

„Je z bohaté rodiny,“ pravil zamyšleně Enyk a prohrábl si vousy. „Hodně bohaté. Šerif bude mít průšvih už jenom kvůli tomuhle hlášení.“ Zvedl se. „Jdu se na to podívat.“

Babička zvedla oči od programování pletacího automatu. „Cítíš ho?“

„Hm,“ broukl strýček a zmizel za dveřmi.

* * *

Ovšemže toho chlapa přitáhl do domu.

Enka se o půlnoci posadila na posteli a zakryla si pusou rukama, aby nevykřikla. Ve snu ho totiž uviděla jakoby přímo před sebou, sice rozmazaně, ale když zamrkala, obraz se vyjasnil. Enyk ho pečlivě a jemně přivazoval řemeny k železné posteli v jednom z pokojů v půlnočním křídle. Jakživa tam nebyla, ale okamžitě to místo poznala. Znovu mžikla, obraz se rozplynul. Byl to jenom sen, ujistila sama sebe, čistě proto, že se jí chtělo spát a neměla chuť myslet na narkomany v abstáku.

Ráno jí to ale nedalo a vypravila se za Enykem do dílny. Nebyl tam. Podívala se na schody, které se kroutily jako had a vedly do prvního patra, kde měl strýc svoje sklady (náhradní díly na všechno včetně člověka, žertoval někdy otec, ale to žertování znělo dost ponuře), a ještě výš, do podkroví s komorami. Začínaly v Enykově bylinkové kuchyni (ještě měl normální jídelní kuchyň, kde si vařil, když měli ostatní k večeři maso, nebo když si pozval pár přátel).

Povzdechla si a vykročila k nim. Přitahovaly ji a táhly nahoru, a nahoře hned věděla, které z tuctu dveří si vybrat, přestože za všemi bylo ticho.

Enyk usnul v obrovském křesle, prožraném moly, na posteli ležel ten chlapík. Byl docela mladý a hezký, ale špinavý a určitě měl vši a možná AIDS a žloutenku a kdovíco

ještě, vůbec nevypadal zdravě. Díval se na ni. Už zase ji to táhlo, tentokrát k němu.

„Ne!“ Enyk vyskočil a strhl ji zpátky. „Nechod' k němu!“

„Je to jenom feťák,“ řekla nejistě. Ne, vůbec si tím nebyla jistá. V těch očích zahlédla něco horšího, i když nevěděla, co to bylo.

„Ne. Nikomu o něm neříkej. Tohle musím vyřešit sám.“ Enyk měl oči světlé a cizinec temné. V šeru komory to správně nemělo být moc poznat, ale bylo. „Pověz dole, že se vrátím do lesa a budu ho dál hledat.“

Chtěla něco říct, ale zajíkla se. Mám lhát? Enyk mě nutí lhát? Znovu se podívala na připoutaného muže. Něco v něm bylo hrozně špatně.

„Zkusil jsem všechno,“ zašeptal Enyk a protřel si víčka. „Tohle nevyléčí nikdo, protože on už je... mrtvý. Uvnitř.“

Muž je pozorně poslouchal, a teď vztekle zařval. Oči vidně rozuměl, o čem je řeč. Enka se neklidně ohlédla.

„Nikdo nic neslyší,“ ujistil ji strýc. „Dokonalá izolace.“

„Na co tenhle pokoj používali?“ Enka si všimla zvláštních ornamentů na stěnách i stropě. Jako by ta místnost zapomněla, že má střechu a podlahu, a vznášela se v oblacích. Mezi vzory, úporně tíhnocími vzhůru bez ohledu na gravitaci, se vinuly nápisy v cizí řeči. Mohla by jim rozumět, ale připadalo jí, že na to není ten správný čas.

„Na to není ten správný čas,“ odpověděl jí slovy, která si právě pomyslela. „Musíš do školy,“ dodal a říkal to, jako by toho litoval.

Trvalo to několik dní. Enka nosila strýci jídlo nahoru. Muž na posteli viditelně chátral, ale oči se mu neměnily a bylo stále těžší vyhybat se jim. Enyk také pohubl, pod světlými očima měl temné kruhy a vousy mu zplihly. Potom už Ence

otevíral jenom na štěrbínu; nechtěl, aby nahlížela dovnitř. V domě vládla těžká, chmurná nálada. Jako bouřkové mraky, než udeří první blesk a ozve se osvobozující rachot.

Rachot obstarala po devíti dnech policie, nahrnula se do půlnočního křídla a za asistence zřízenců z městské nemocnice si svého muže odvedla. Enka se dívala z okna, schovaná za záclonou. Bylo to divné, ten člověk šel sám, ani se moc nemotal, a šaty na něm nevisely – to strýček vypadal hůř, ale zdálo se, že mu tam na dvoře všichni děkují, policie i zdravotníci.

Lokální síťové zprávy mluvily o šťastném dopadení vážně duševně nemocného pacienta místním podivínem – udělaly ze strýčka Enyka něco jako lesního divocha, ale to nikomu v Křížovém domě nevadilo. Zase byli všichni v pohodě, chmury se vytratily, jenom Enka neklidně přecházela po chodbě v přízemí východního křídla, kde měla svůj pokoj, a bála se.

Enyk za ní přišel sám. „Nemusíš mít strach,“ řekl jí tiše. „Už tady není.“

„Věděla jsem to!“ vyhrkla. „Nebyl to on! Jak šel, jak se pohyboval... Klidně se na něj dívali a neděsilo je to... A mně se z něj přitom dělalo tak zle!“

„Umřel, tělo už prostě nevydrželo. Našel jsem v lese takové místo...“ Povzdechl si. „Trochu si dělám starosti, jestli se tady za sto let neobjeví sopka nebo tak něco.“

Takže asi nějaká jeskyně, uvažovala Enka. Sopka, která vznikne za sto let, jí moc nevadila. Za tu dobu se může stát cokoli. Třeba nás přepadnou emzáci a pak budeme rádi, že máme nějaké ty zlé duchy a démony... Uvědomila si, co právě v duchu vyslovila, a zarazila se. Démony?

„Kdo to teda byl?“ hlesla. Vlastně se doopravdy lekla až teď. „Teda... Ten původní? A ten druhý?“

„Ten první už nebyl člověk, když jsem ho našel, a ten druhý vůbec ne,“ odpověděl Enyk poctivě. „Ale oni na to nepřijdou.“

„V nemocnici nemají šamana?“ Nebyl to tak docela žert, myslela to napůl vážně.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Už jsem pro ně dělal.“

Podívala se na něj a usoudila, že další otázky počkají. Nejspíš hodně dlouho. „Běž se vyspat,“ řekla.

Podíval se na ni a usmál se. „Ty už mluvíš úplně jako ženská,“ zveřejnil svůj poslední objev.

„Jo, to bude tím,“ odpověděla teď už dočista vážně a jemu to zjevně dávalo smysl.

Ale dospělá stejně ještě nebyla.

* * *

V době, kdy zdárně složila maturitu (a to prosím toho roku musela osobně dolů do Přířečí, přímo do školy u soutoku řek Kalné a Plavé; kdosi z Úřadu pro vzdělávání si vzpomněl, že zakáže maturity po síti), si myslela, že je zajímavá a přitažlivá hlavně tím, jak se od ostatních holek liší. Enyk měl zrovna tehdy trápení s Alenou, ano, právě s tou, s Kočičí Alenou, které opravil snad tucet koček a ještě víc myší, a ona se pak do něj zamilovala a pořád za ním chodila a nešlo ji vyhnat, ale i tak si vyšetřil vteřinu na to, aby zakroutil hlavou nebo si odfrkl, když viděl, jak je neteř vystrojená nebo načesaná.

Jednou už to nevydržela. „Co ti sakra vadí?“ štěkla. „Jsem originální, ne?“

„Právě že moc ne. Ukazuješ, že jsi ještě v pubertě a moc ti to nemyslí,“ řekl vážně.

„Ale klukům se to líbí! A já jsem opravdu jiná!“ vzdorovala.

„Líbíš se, protože jsi hezká. Ať si na sebe navlečeš cokoli, sluší ti to. I ty vlasy jako pudink. Přestože tvoje vlastní jsou mnohem, mnohem krásnější.“ Tohle řekl skoro vášnivě. Na vlasech mu vždycky hodně záleželo; kdyby to chudinka Alena věděla! Ty její pitomé přelivy a kostkované melíry a fantastické uzly s nastříkanými perličkami... Enyk bral jedině přírodu.

Enka se zamyslela. „Tak jo,“ uznala, čímž sama sebe překvapila. „Dejme tomu, že se oblékám jako ostatní. Jinak, jasně, ale vede mě stejná potřeba. Ohromit za každou cenu. Jo?“

„Úplně přesně.“ Strýc ji vzal pod paží a vedl do své části domu. Prošli spojovacím vchodem do dílny a sedli si na tvrdou pracovní lavici. „A než mi začneš vysvětlovat, že se taky chováš jinak než tvoje spolužačky a kámošky, povím ti rovnou, že tomu věřím a že by ses měla zamyslet i nad tím. Táta tě chce poslat do té slavné školy v Badadě, na Komplexní Kurzy... Určitě jsi o tom slyšela, z toho zařízení vyšly ty nejlepší manažerky a nejúspěšnější manželky velkých mužů...“

„Toto zařízení se považuje za nejspolehlivější průpravu pro studium na libovolné vysoké škole,“ ocitovala Enka z brožurky, kterou jí podstrčili rodiče. „Za dva roky mi ale bude skoro dvacet, to už je nejvyšší čas na vdávání! A ještě vysoká? Ekonomie nebo práva? Vždyť je to nuda. Žádná legrace, všechno tak předvídatelné, všechno se dá spočítat...“ Zarazila se.

„Souhlasím,“ přikývl. „Ale ty dva roky ti dají ukončené vzdělání. Snažím se ti říct, že svou odlišnost člověk nemusí potlačovat, pokud má k dispozici půlnoční křídlo a tolerantní rodinu, ale když máš na pokoji jednu nebo dvě spolubydlící, které mají kamarády a přátele a milence... Pak se musíš tvářit jako ony. Jako ostatní. A všechno zvláštní, co tady doma běžně děláš, tajit.“

„Já přece nic zvláštního...“ Umlčel ji jeho úsměv. Nojo. Tajemná komnata, kterou znala, aniž ji viděla. Náhodná setkání se strýčkem, když ho zrovna moc potřebovala. Představy, které se nebezpečně podobaly skutečným událostem. Myšlenky, které jako by bzučely mezi nimi po neviditelném drátě – a někdy nejen mezi nimi, ale prostě nad stolem v jídelně při večeři, nebo dosáhly až do školy... Najednou ji napadlo, že tady je doma, a tam nebude. Že jí bude strašně chybět Křížový dům a pohoda v něm a...
„Ty tady taky budeš strašně chybět,“ řekl Enyk.

* * *

Byla v Badadě první měsíc (a moc se jí tam nelíbilo), když došlo k záhadnému únosu Viléma Machara. Neměla čas na brouzdání po síti a na televizi už vůbec ne, takže si všimla až titulku v novinách. Jméno jí nic neříkalo, ale ten způsob provedení...

V pokoji v rodinném sídle, odkud byl mladík unesen, našli na jeho posteli voskovou figurínu v životní velikosti, která měla jeho tvář i postavu – velmi věrná podoba, skoro jako ve speciálním muzeu. Žádný únosce se neozval, nikdo neprojevil zájem o peníze Macharovy bohaté rodiny. Enka odložila noviny na stůl, který měla společný

se svou spolubydlící Helenou, a upřela pohled do dálky, jako by jí stěny domu nebránily a mohla dohlédnout až do lesa v kopcích, kde stojí starý Křížový dům.

„Copak je?“ zeptala se Helena.

„Já ho znala,“ řekla Enka nepřítomně. „Když před pár lety utekl psychiatrům, chytil ho můj strýc. V lese. Přivedl ho k nám do domu.“

„No teda!“ Helena sepjala ruce. „Kdyby se to dozvěděli novináři, je z tebe hvězda. Nechceš to někde po-vyprávět?“

„Ani ne. Zajímalo by mě, jestli se změnil. Myslím jako od toho nepodařeného útěku.“

Helena měla článek zřejmě důkladně prostudovaný. Helena totiž byla vůbec dost důkladná. Ve všem. „Jasně že jo. Od té doby nikdy nefetoval a choval se naprosto normálně. Jenom...“ Uchichtla se. „Jenom už nebyl na holky. Ale rodičům to bylo celkem vhod. Měl se ženit. Tady, koukni.“ Ukázala na fotku krásné dívky, jejíž dokonalý obličej byl nejspíš zčásti dílem plastického chirurga. Dívka působila i na té obyčejné novinové fotce hodně neklidně. Jako by měla špatné svědomí, napadlo Enku.

Únosci se neozvali ani další den, uplynul týden a nikdo neměl žádné požadavky. Potom jako blesk z čistého nebe přišlo obvinění snoubenky. Byla s obětí naposled. Spousta svědků ji viděla přicházet, ale nikdo odcházet. Proč by se měla plížit pryč tajně, když měli před svatbou? Navíc kdosi vypověděl, že slyšel zuřivou hádku, zakončenou ženským zaječením.

„Nemají žádné důkazy a žádné ani nenajdou,“ řekla Enka Heleně. „Vypni to.“ Seděly před monitorem, který fungoval současně pro síť i televizní příjem; nebylo to

ideální, síť a televize potřebují každá svoje, jenže v pokoji neměly místa nazbyt.

Helena se chystala protestovat, byla mnohem víc závislá na televizi než její spolubydlící, vtom však Ence zazvonil mobil v nenápadné keramické brožce na klopě lněného sáčka, tedy zaklínal jako zvonečky na dlouhých nitkách v mírném vánku.

Dotkla se brožky prstem, zatvářila se udiveně. „Ty?“ vyhrkla. „Odkdy mi voláš na mobil?“

„Já jen... Viděl jsem zprávy. Až teď, neměl jsem čas, měli jsme tady zase veveřčí chřipku a docela mi to dalo zabrat. V sousedním okrese na to umřelo osm lidí...“ Strýc Enyk sice tyhle mrňavé mobily do brože nebo spony příležitostně opravoval, ale moc do nich neuměl mluvit, nejspíš měl pusku těsně u něj a Ence z toho hučelo v hlavě. „Jenom... Abys věděla, nebyla to žádná vražda.“

„Pochopitelně. Pamatuju si, cos mi o něm řekl. A pamatuju si na toho prvního.“

„Ale k násilí tam muselo dojít,“ pokračoval Enyk. „Ta dáma má výčitky svědomí... Domluvil jsem si s ní schůzku. Totiž až ji pustí. Zítřka.“

„Cože?“ vypískla Enka.

„Volal jsem jí,“ řekl. Jako by se sám sobě divil, tak to znělo.

Páni, strýc Enyk a volat cizí ženě! Co Enka pamatovala, nikdy se ženskými nic neměl – a jestli ho někdy nějaká svedla, tak ta musela mít fakticky tah na branku! A teď si volá krásné snoubence-vdově. Do vězení nebo vyšetřovací vazby nebo jak se to jmenuje. Očividně ho pak vlastní odvaha tolik zaskočila, že se potřeboval svěřit. Aspoň své malé neteři.

Jakmile hovor ukončila, přitáhla si k ní Helena židli a začala vyzvídat.

Enčina spolubydlící svou zvědavost nikdy netajila. Zajímalo ji kdeco a všemu chtěla rozumět; Enka si někdy myslívala, že strýčkovi by se líbila.

Jí se tedy líbila moc. Zpočátku z ní měla strach, taková elegantní, vysoká, dokonalá a světaznalá, s tím mejkapem vypadala taky starší – mnohem víc než o rok nebo dva proti Ence. Jenže tenhle cestovní převlek Helena brzy odhodila, navlékla si volné plátěné kalhoty a plandavé tričko, vlasy si stáhla do ohonu a šminky v krásném koženém kufříku odkopla někam pod postel.

„Naši ze mě chtějí mít dámu,“ poznamenala na vysvětlenou. „Ale já se nedám.“

Chovat se jako dáma, to tedy uměla – když to bylo potřeba. Doma a ve škole byla prostě rázná – a větší milá. S Enkou se nějakou dobu opatrně obcházely a celkem spolu i vycházely, ale definitivně je sblížilo až to náradí.

Když totiž Enka odjížděla do školy, dohonil ji u podzemky strýc s malou plátěnou taštičkou, která byla nečekaně těžká. Aby ne, však v ní pak našla kladivo, důkladný šroubovák s vyměnitelnými nástavci, univerzální kleště, a dokonce pár hřebíků a šroubků. ‚Budeš se zařizovat v cizím prostředí,‘ stálo na přiloženém lístku. ‚Tady s tímhle nezanecháš stopy a nic nepokazíš.‘

A skutečně; v pokoji, který s Helenou sdílely v jedné z ubytoven v areálu školy, se musela část nábytku postupně přiopravit, támhle něco přitlouct, zašroubovat, vytáhnout trčící skoby, které překážely, připevnit žaluzie, schránku na pršáky na dveře a tak dál, pro dvě ženské

docela makačka. Helena zatloukla dva hřebíky a vrhla na kladívko zvláštní pohled. Další zamýšlený pohled platil kleštím, kterými vytáhla tu pitomou skobu, nahrazující věšák, a ještě hloubavější pak šroubováku, díky němuž vjely vruty pro lehkou poličku na pověšení kabátů, klobouků a čepic do obložení zdi jako po másle.

„Co to máš za náradí?“ zeptala se nakonec.

Enka právě celkem úspěšně zápolila se šuplíkem na lůžkoviny pod svou váleudou, který se částečně rozpadal. „Hm?“ udělala roztržitě. „Jo, aha. To mám od strýčka. On je...“ Podívala se na svou spolubydlící. „On umí všechno opravit. Věci ho poslouchají.“

„Tím chceš naznačit, že tohle kladivo...“ (mávla s ním ve vzduchu) „...začaroval?“

„Vždycky mi to tak připadalo,“ přisvědčila Enka opatrně. Od té doby se datoval Helenin zájem o strýčka Enyka.

* * *

Objevil se za dva dny po tom telefonátu. Čekal před domem v dešti, vrátná ho nepustila dál – byl jí podezřelý a nevěřila mu. Enka se skoro lekla, když ho uviděla, tak vyčerpaně a ztrhaně vypadal.

„Jo, bylo to náročné,“ přisvědčil už v pokoji, kde ho dívky okamžitě svlékly z mokré bundy a košile (Heleně se nepatrně rozšířily zorničky a Enka ho na zlomek vteřiny spatřila jejíma očima a vůbec se tomu lačnému pohledu nedivila – a honem mu podala župan), usadily do jediného křesla a napojily svařeným vínem, které Helena občas ucucávala při učení.

„Heleno,“ řekla Enka nešťastně a rozhodila rukama.

Helena kývla, ale současně protáhla obličej. „Je to teda surovost, vyhánět mě v dešti na ulici. Můžeš vůbec dokázat, že je tenhle pán tvůj strýček?“

Enyk se nečekaně naplno usmál, jeho tvář zázračně omládl, přestal vypadat zuboženě a podezřele. „Nevyháněj ji, Enko. Tahle mladá dáma je v pořádku. Nic neprozradí a skutečnost snese.“

Helena zvedla obočí. „Tak já jsem ta, která snese skutečnost?“ přeptala se jakoby sama sebe. A sedla si na štokrle, které používaly při obouvání kozaček, složila bradu do dlaní a chystala se poslouchat jako o život.

„Anna je krásná a nemá o sobě žádné falešné představy,“ začal Enyk. „Jednou z ní možná bude moudrá žena. Už na té cestě udělala pár bolestných kroků. Byla u toho, když její snoubenec Vilém ztratil... hm, snad by se dalo říct šém.“

„Golem?“ vydechla Helena a Enyk na ni vrhl udivený a oceňující pohled. Nejspíš se až dosud nesetkal s dívkou, která by věděla něco o šémech. „Nechcete snad tvrdit, že Vilém Machar byl golem?“

„Něco takového. Snad. Já nevím, jak to ten dávný pražský rabín udělal...“ Enyk si povzdechl. „Na tomhle světě nemají podobné záležitosti žádnou kontinuitu, i ten kámen mudrců hledá každý na vlastní pěst.“ Možná to měl být vtip, ale rozhodně ne veselý. „Ano, v zániku napodobeniny Viléma Machara hrálo roli násilí. Ovšem jeho násilí, ta dívka je nevinná.“ Přetřel si čelo rukávem Encina pestrého župánku. Helena s neskrývaným potěšením sledovala, jak se mu na prsou rozevívá. A jemu to snad ani nevadí, žasla Enka. „Nevím, jak je to možné, ale byl žárlivý. Zřejmě se to u něj vyvinulo postupně, Anna se domnívá, že za to mohla jeho impotence. Začal si představovat, že to, co nemůže dělat s ním,

jeho snoubenka dělá s jinými. Neptal jsem se, jestli tomu tak opravdu bylo, nezáleží na tom. Několikrát ji zbil, ale ne tak, aby to nezakryla líčidly. Tě noci se s ní znovu zkusil milovat.“

„A nemohl?“ ozvala se Helena.

Enyk zavrtěl hlavou. „Ona ho utěšovala. Jako ve smyslu, že na tom nesejde, mazlit se můžeme, umělé oplodnění se dá zařídit... Tak nějak. Ale on se rozzuřil a vrhl se na ni. Uhybala, snažila se bránit, pochopitelně neměla šanci, byl mnohem silnější. Náhodou se jí nějak povedlo podrazit mu nohy, náhodou stál v cestě stolek, dost masivní a se sklem na horní desce, on dopadl spánkem na roh... Netekla žádná krev. Prostě jen tak zplihl a přestal dýchat. Nenahmatala mu tep, a jak byla v šoku, tak ani nezjistila, že se proměnil... ve voskovou figurínu.“

„Takže ten šém měl uvnitř v hlavě a tím úderem došlo k nějakému poškození?“ zeptala se Helena věcně.

„Spíš vypadl z toho místa, kde byl uložen. Jo.“

„Krucí,“ řekla Helena. „A toho golema jste udělal vy, to je jasné, znám tu Enčinu historku. Já sice nevím, proč jste chtěl něco takového vytvořit, a nejspíš to ani nechci vědět, ale proč jste ho udělal impotentního?“

„Hm.“ Strýc Enyk pomalu vzhlédl. Tenhle pohled Enka znala, a najednou jí přišlo líto, že už není vyhrazen pro ni. „Rozhlížíte se vy děvčata někdy kolem sebe? Tady ve městečku? Myslím jako... Koukáte se po chlapech?“

„Aby ne,“ odsekla Helena a vzápětí se na něj docela vřele usmála. „V jednom kuse.“

„Všimly jste si, že se tu objevilo pár nápadně krásných a urostlých mládenců?“

„Jo,“ odpověděla Enka a vybavila si divné mrazení v týle, které z nich měla. „Chodí vždycky s jednou holčkou. Za ruku

nebo jen tak vedle ní. Vůbec se neohlédnou po jiné.“ Seděla na pohovce, nohy složené pod sebou, a teď se bezděčně zvedla na kolena a natáhla je k němu. „Takže se mi to nezdálo? Je to tak, jak si myslím?“

Přikývl.

„Nevynechávejte mě,“ připomněla se Helena. „Já tu vaši telepatii nesdílím. Což mě mrzí.“ Zazubila se.

„Podle mě jde o druh osobních strážců. Čistě technická záležitost, hardware, software, prostě androidi. Jelikož hlídají dívky, nesmějí...“ Enyk se odmlčel, nechal ticho doznít.

„Jistěže nesmějí. Strážci harému, tomu rozumím. Ale co ten tvůj... dvojník?“ Helena si nejspíš ani neuvědomila, že začala Enykovi tykat. Bylo to tak dokonale přirozené. Najednou byli v pohodě, všichni tři, právě tak jako u Sedrmových doma. Enyk z její blízkosti nějak načerpal sílu a začíná kolem sebe rozsévat klid a mír, uvědomila si Enka. Za druhé si uvědomila, že na kamarádku trochu žárlí.

„Spíš jsem na to prostě nepomyslel,“ připustil Enyk. „Měl jsem na krku fakticky mrtvého muže, totiž muže, který byl šílený proto, že ho něco stravovalo zevnitř, a když ho to zkonsumovalo definitivně, získalo to větší svobodu pohybu v jeho těle. Něco, o čem nechci ani přemýšlet. Ne.“ Poposedl si a dopil zbytek vína.

„Krucí, nemrtvůj!“ Helena se ladně zvedla a šla pro další víno. Do skrýše to měla asi dva kroky a nespouštěla Enyka z očí. Jako by si místo telepatie zvolila odezírání.

„Zabils ho... totiž **to**?“ hlesla Enka.

„To by šlo dost těžko. Nikdo neví úplně jistě, jak je to s umíráním u posedlých. Dost jsem po tom pátral v knihách i na síti. Umře nejdřív duše, potom mozek přestane řídit důležité pochody v těle a tělo nevydrží... Jenom

jsem ho znehybnil, když už byl konečně mrtvý i fyzicky. S přerušenu krční míchou se tělo nemůže hýbat, to platí i u upírů.“

„Kolik znáš upírů?“ nadhodila lehce Helena.

„Málo. Nemají to dnes lehké,“ řekl Enyk s úsměvem. Nedalo se poznat, jestli to myslí vážně. „Ale o tom jsem... No, zkrátka neměl jsem moc času. Programování golema je dost složitá věc. I když tenhle náhradník našťestí nemusel povahou připomínat původní vzor, protože vzor se poslední dobou choval psychoticky. Psychiatři rodině uspokojivě vysvětlí cokoli, jakoukoli změnu...“ Těžce si povzdechl. „Nechcete přece vědět úplně všechno. Určitě ne.“

„Kam ho uložíme?“ změnila náhle téma Helena a Enyk překvapeně zamrkal. Ukazovala na něj prstem, což se správně nemá dělat (tolik si Enka ze své výchovy pamatovala), ale dělala to hezky, vůbec to nevadilo.

„Co ta vrátná?“ zeptal se nejistě.

„Podstrčím jí flašku. Jen klid.“

Když už spal ve spacáku pro návštěvy, na rozložené nafukovací podložce pod oknem, zašeptala Helena Ence trochu vyčítavě: „A ty bys ho přede mnou utajila!“

„Je to prostě strýček, nikdy by mě nenapadlo... Vždyť je pro tebe starý!“

„Zajímavějšího muže jsem nepotkala,“ vedla si svou Helena. „A vůbec není starý.“

Enka se zamyslela nad jeho věkem. Pamatovala ho jedinečně s vousy, to je fakt, ale vousy některým mužům rostou už v patnácti, i dřív... Tak jo, bude o nějakých plus mínus patnáct let starší než já.

„Jen se nezamiluj,“ broukla pro jistotu nevlídně. Ale měla pocit, že už na věci nic nezmění. Vůbec nic. Pastička osudu zaklapla.

Strážci

Během následujících měsíců měla Enka plno práce a Helena jakbysmet, profesoři na ně tlačili, látky k učení přibývalo, lítaly z přednášky na přednášku, pak na seminář a zase zpátky, s litry kafe se učily na testy a zkoušely se navzájem, praly si v koupelnice pláště do nepovinně-povinných praktických kurzů vaření (Helena k tomu často poznamenávala, že pro budoucí manželky je mnohem důležitější sex a ten je tady zatraceně nikdo nenaučí), pomáhaly si s domácími úkoly (Enka zatvrzele říkala úkoly nebo slohovky, zatímco většina mladých dam na škole žila v domnění, že sepisují eseje) a nadávaly na tělocvik, protože z vody v bazénu se Helena pokaždé osypala, posilovna jejímu rozmazlenému nosu smrděla potem a při aerobiku si připadala jako nějaká hopsanda v kabaretu z předminulého století, jak se sama vyjádřila). Ale stejně si obě tu a tam vyšetřily chvilku k návštěvě Křížového domu, speciálně se záměrem proniknout do půlnočního křídla.

Helena do domácí pohody dokonale zapadla a nesetkala se s žádnými problémy. Tedy co se týkalo jejího přijetí za oficiální Enčinu přítelkyni. O žádném dalším vztahu se zatím nemluvalo, i když nějaké drobné podivnosti by se při troše pozornosti našly.

Strýc Enyk většinou na návštěvu neměl čas. Někdy musel honem jet někoho nebo něco vyléčit, jindy vyrážel na byliny, které se mohou sbírat jen v určitou roční a denní

dobu, dokonce v období, kdy v kopcích ležel sníh, musel jít naškrábat vzácný lišejník, který má právě uprostřed zimy nejvíc účinných léčivých látek. Nebo vyjel hledat koně, kterému se zasekl orientační program, takže se zaběhl. Pokud byl Enyk doma a seděl s ostatními u stolu nebo na verandě, skoro nemluvil. Kdykoli Helenu potkal, utekl. Jenomže tahle dívka se nedala odradit a zřejmě věděla přesně, co chce, a na rozdíl od těch předchozích neměla v úmyslu lámat jeho ostych přes koleno.

„Seznámili jsme se za výjimečných okolností,“ řekla zasněně, vyhlížejíc oknem do dvora. Enka si balila věci – ráno se jí nechtělo vstávat do chladu a mlhy, a teď ji přítelkyně popoháněla, aby stihly polybus. Na zastávce Pod starou lípou jich moc nestavělo a cestování podzemkou bylo únavné a mírně klaustrofobické.

„Cože?“ Enka právě hloubala nad lesklou našasenou sukni. Plesová sezóna ještě neskončila, mám si ji přibalit?

„S Enykem. Normálně se ženskými skoro nemluví, ne? Leda pracovně, když mu přinesou na opravu kočku nebo počítač.“

„Nojo. Co to tam pořád vyhlížíš?“ Enka nechala sukni sukni a přistoupila k oknu, Helena odhrnula záclonu i pro ni. Enyk u kůlny štípal tlustá polena a vedle měl připravený pořádný pařez už i s pilou. Byl do pasu svlečený a svaly na zádech se mu napínaly a zase uvolňovaly a vypadalo to... V duchu se zarazila. No, celkem zajímavě, zmírnila svůj původní postřeh. Koneckonců byli příbuzní. Poměrně blízcí příbuzní.

„Klidně by mohl použít laserový řezák,“ mínila Helena. Znělo to okouzleně, podobně jako když mluvila o jeho vousech (nikdo už je nenosí, ale k němu to prostě patří...).

Očividně zapomněla na návrat do města. Úplně. Polybus jim ujel, pak i podzemka. Zůstaly na oběd a při obědě se to chtěnechtě dozvěděly.

Banka, kde pan Ervín Sedrm, Enčin otec, pracoval jako nějaký menší šéfík (doma jeho práci nikdy neprobírali), zkrachovala. Podle všeho se ti větší šéfi nad ním domluvili a vyrobili si nenápadný tunel, jímž finance postupně přesunuli na svá konta nebo snad do svých nově založených podniků, či spíš do podniků svých manželek, Enka tomu moc nerozuměla a táta strašně drmolil a tvářil se vyděšeně. Strašil ho nějaký konkurz a Helena chápavě příkyvovala – její studium bylo víc ekonomicky zaměřeno. Enka si vybrala jako hlavní předmět počítačové řízení – rozumí se, že především domácností nebo malých firem, v čemž sice ekonomika hrála určitou roli, ale spíš taková ta praktická, stravitelná pro selský rozum. Ostatně Helena byla o rok výš, měla náskok tak jako tak.

„A máme nějaké finanční rezervy?“ zeptala se babička chladnokrevně. „Ne že bych se ostýchala na stará kolena žebrať, ale mám tenhle dům ráda.“

„Tenhle dům by nikdo nekoupil,“ ozval se tiše Enyk. Před obědem se umyl, vzal si jednu ze svých zuřivě kostkovaných flanelových košil a vlasy měl mokré ještě teď. Nikdy neobjevil přednosti rychlovysoušeče, ačkoli měli v domě dokonce dvě kabinky.

Všichni se na něj podívali, ale nikdo se neohradil. Když to řekl Enyk, je to tak. Ence se vybavily ty místnosti nahore. K čemu se asi používaly? A k téhle základní otázce během let přibyla ještě jedna, rovněž dosud nezodpovězená. Kdo z naší rodiny je používal a kdo je tak zvláštně vyzdobil, když vezmeme v úvahu, že Enyk své nezvyklé

schopnosti pravděpodobně zdědil po matce, tajemné majitelce maringotky?

S Helenou, která netrpěla jejími strachy a sama se prohlášovala za totálně neempatickou bytost bez jakýchkoli mystických vloh, totiž během jedné z návštěv několik dalších pokojů v podkroví prozkoumaly. Jeden byl úplně černý, světlo se v něm ztrácelo i za jasného dne a slunce svítilo jen na parapet, dál už ne. Byla v něm velká postel, spíš pro dva než pro jednoho. Pod ní se rýsoval tvar, který Enka odmítla pojmenovat, ale Helena klidně řekla, *tohle vypadá jako rakev a pojďme pryč, než z ní něco vyleze.*

Na stěnách dalšího pokoje se malba či tapeta vlnila jako tekoucí voda, až měly pocit, že se s nimi celý dům houpe, další místnost připomínala mučírnu, ale mohla to být ordinace dávného chirurga, podle Heleny se některé z těch nástrojů používaly ještě před sto lety, a kdyby se z nich odstranila ta rez... Tady ji Enka zarazila, protože si to představila. Nebo možná měla vidění něčeho, co se tady kdysi stalo, ale radši si to nepřipouštěla, bylo v tom až moc bolesti a taky něčí smrt. Helena se na ni zkoumavě koukla a zeptala se: „Potrat?“

Jo, neempatická. O tom mi povídej, kamarádko, pomyslela si Enka.

Ba ne, v jejich rodině bylo něco divného dřív, než do ní vtrhla tajemná cizinka a zanechala po sobě strýčka Benjamina. Enyka.

Který už zase něco říkal – to bylo nezvyklé, když proti němu seděla Helena a jemně se na něj usmívala. Enka se vrátila do reality jídelny a v duchu si přehrála poslední věty. Otec prohlásil, že rezervy samozřejmě má, nebyl tak

naivní, aby všechny úspory uložil v jediné – té své – bance, a kromě toho také investoval, situace není nijak kritická.

„Nejsi zvyklý být nezaměstnaný,“ poznamenal Enyk.

„Jo, ale mohl bych dělat třeba finančního poradce,“ štěkl Enčin otec, kterého to kdovíproč nadzvedlo.

„Poradce ze zkrachovalé banky?“ zeptala se babička vážně. „Zákazníci se ti moc nepohrnou.“

„Musel bych... jinam,“ hlesl. Rozhlédl se po jídelně, jako by se už měl s domovem loučit, zoufale zakroutil hlavou. „Kdyby aspoň Enyk od lidí něco vybíral.“

„Občas mi něco dají,“ řekl Enyk a zatvářil se zahanbeně. Snad proto, že mu něco dají jen občas, ale možná proto, že vůbec někdy něco přijme, uvažovala Enka. „Radši bych zkusil najít poklad,“ dodal.

Helena se tiše zasmála. „O prázdninách se hlásím jako dobrovolný kopáč.“ Nálada v jídelně se vyšplhala o stupeň výš.

Pak si ale Enčina matka přitiskla ruku na ústa a vyhrkla: „Jenomže...“ Vyměnila si s manželem pohled. Teď vypadali nešťastně oba. „Vy o tom nic nevíte, Helenko?“ zeptala se matka.

„O čem?“

„O povinných strážcích,“ odpověděla Enčina matka. „V dívčích nástavbových školách poslední dobou často dochází k přepadením, dokonce k vraždám, takže ministerstvo spolu se školskými radami rozhodlo o povinném používání osobních strážců. Androidů, jistě jste je už viděly.“

Strážci harému, vzpomněla si Enka. To se za námi všude potáhnou plastoví krasavci a každý bude vědět, o co jde? No fuj.

„Je to strašně nákladné,“ zamumlal otec. „Přemrštěné ceny... Však to zaváděj jen v luxusních školách a my si teď tak tak můžeme dovolit školné...“

Helena zamyšleně studovala malbu na stropě. Dokud jí Enka nevysvětlila, že jde o hostinu andělů, myslela si, že to bylo míněno jako abstraktní umění; freska byla vybledlá a oprýskaná, chtělo by to zrestaurovat, ovšem jak se zdá, momentálně nebude čím zaplatit příslušným uměleckým řemeslníkům.

„Naši nic neříkali,“ ozvala se. „Jenže já už nebyla doma, ani nepamatuju.“ A vrhla takový docela nenápadný pohled na Enyka. Jediný, kdo se usmál, byla babička.

„To bude v pořádku, Ervíne,“ řekl tiše Enyk. „Neboj se.“

Nálada se možná nevyjasnila, na to byly mraky příliš husté, ale jako kouzlem (proč *jako?* napadlo Enku) zmizel strach ze všeho, co přijde.

* * *

Studentky dostaly ultimátum – do konce měsíce si obstarají osobního strážce. Helena zajela domů a vrátila se s Benem. Celým názvem BN19. Nebyla z něj zrovna odvázaná, i když oceňovala, že jí nosí zavazadla.

„Levná verze,“ prskla. „Podívej na tu mimiku! Umí se jenom tlemit jako idiot. To se naši moc nevytáhli!“

„Poslední dobou ses jim nijak zvlášť nevěnovala.“ Enka obešla Bena kolem dokola. „Než ses vrátila, dočetla jsem tu příručku. Jednodušší verze jsou odolnější a nehrozí jim zmatení programů. Jako když kráva začne kolem sebe kopat, chápeš.“ Vzpomněla si na strýčkovy zákazníky a uchichtla se. „Jak často se nabíjí?“

„Optimálně jednou týdně nebo tak nějak. Ale vydrží měsíc i déle.“ Zatvářila se otráveně. „Ti lepší můžou jíst a pít. Můžeš si je vzít ven jako společníky. Ach jo. Chtěl bys se mnou do společnosti, Bene?“

„Velmi rád, slečno Heleno,“ řekl Ben. Hlas měl příjemný stejně jako zevnějšek. „Ale pít s vámi nemohu.“

„A co tančit?“ napadlo Enku. Na okamžik jí přišlo, že se Ben zmateně zamračil.

„Mohu se naučit jakýkoli motorický stereotyp,“ odvětil.

„Ale tady jde o hudbu, pohyb v rytmu hudby,“ namítla Helena. „Chápeš hudbu?“

„Skládání kmitočtů.“ Ben pokrčil rameny.

„Vidíš, má mimiku!“ zaradovala se Enka.

„To není mimika,“ broukla Helena.

„Program mi velí pozorovat pohyby lidí a přiřazovat je situacím,“ ozval se Ben. „Včetně výrazu obličeje.“

„A nevdá ti, když ti budeme říkat Bene? BN19 je pitomé jméno.“

„Nevadí mi to,“ odpověděl.

„Vidíš, je docela fajn, a můžeš si ho i vycvičit.“ Enka kamarádce trochu záviděla. Nebo ne, to nebyla závist, spíš neurčitý smutek. Ne že by tu školu zase tak baštila, ale už si zvykla na představu, že se nemusí vdát a může být klidně samostatná a uživit se. Jenže to chce vzdělání. A taky ten papír s razítkem. Zaměstnavatel se určitě nenamáhá zjišťováním, kdo z uchazečů o práci něco umí, ale na papíře – nebo plastu, když chcete nezničitelnou úpravu – je to jasně napsáno.

„Kde bude spát?“ pokračovala. „Mě vykopnou až za tři týdny, pak budeš mít volnou postel, ale do té doby...“

„Nenechávej mě samotnou tady s tím!“ vyjekla Helena pateticky a vzápětí se rozchechtala. „Fakt, neopouštěj mě!“ dodala pak vážněji. „Ne v procesu svádění Enyka!“

„Vždyť ho nesvádíš,“ řekla Enka.

„No právě. Enyk je muž, který musí dostat prostor a čas. Jeho city a vášně jsou hluboké, neplavou na povrchu, trvám jim, než se vynoří z propastí oceánu...“

„Parádní citát, kdes to četla?“

„Na to jsem přišla sama,“ odvětila Helena hrdě. „Jo, tohohle moulu můžeme postavit do kouta nebo pověsit za nohy na strop. Vedle ve sportovních potřebách mají takovou tu domácí hrazdu, víš...“

„Ne!“ Enka ani nevěděla, proč ji ta představa tak dráždí. „To je nedůstojné. Napíšu ti program pro nábytkářského robota. Tady nad knihovnou by mohl mít zavěšenou palandu,“ ukázala. „Skoro metr na výšku a dva metry na délku.“

„Sedmdesát pět centimetrů krát sto devadesát,“ opravil ji Ben. Koukla na něj. Přísahala by, že měl v té trochu zatuhlé tváři vděčný výraz. Ale jen na zlomek vteřiny.

„Měří metr osmdesát pět,“ řekla Helena. „Vejde se tam. Tak jo, piš program, ty moje veverko. Za robotím tesaříkem zajdu zítra.“ Zívla. „Do kouta, Bene, čelem ke zdi. Chci se převléknout. Jo, budeš poslouchat i příkazy mé spolubydlící, jasné?“

„Jasně, slečno Heleno.“

Chvilí trvalo, než si na Bena zvykly; ostatně i on se musel naučit, jak nepřekážet. Palanda, či spíš závěsná police, byla hotová za půl hodiny a nábytkář, v podstatě také android, i když s jeho tváří se výrobci moc nenamáhali

a hlas měl nepokrytě syntetický (a i kdyby vypadal nevímjak, prozradil by ho větší počet rukou se zabudovanými pracovními nástavci), se zeptal, jestli nechtějí rovnou přidělat ještě druhou.

„Co je tobě sakra do toho?“ štěkla Helena.

„Logika,“ zaskřípal jeho hlas. „Dvě studentky, dva strážci, dvě police.“

„Babička mi vyprávěla o takové pověře,“ řekla Enka mírně. „Když se ještě děti vozily v kočárku a neexistovaly aerokolíbky, nesměl se kočárek koupit, dokud se dítě nenarodilo. Jinak by se mohlo něco stát při porodu nebo tak.“

Nábytkář se podíval na Bena, který si právě zkoušel co nejrychlejší a nejúspornější vylézání nahoru a slézání dolů. Zakroutil hlavou. „Na tohle mé komunikační programy nestačí,“ připustil. „Fakturu vám pošle komise pro vybavení.“

Týden potom, co si Helena přivezla Bena, došlo v Badadě k vraždě studentky. Stalo se to na opačném konci městečka a ta dívka měla s sebou strážce. Na vnitřní síti se rozvinula vášnivá a značně vyděšená diskuse, studentky, jimž hrozilo vyloučení z důvodu bezpečnosti – rozuměj ty, které neměly na strážce – se hlasitě bouřily. Strážci jsou k ničemu! To byl převládající tón příspěvků. Policie se dala slyšet, že znalci zkoumají paměť příslušného androida, ale existuje podezření, že její část byla poškozena.

„To je nesmysl,“ ozval se Ben. Helena se prudce ohlédla. Stál za ní a nahlížel jí přes rameno. „Paměť má několik záloh. Nedá se zničit, aniž by byl těžce poškozen nositel. Psali, že chodí, pohybuje se a mluví. To není kompatibilní.“

„Kdo ti dovolil takhle mi stát za zády?“ rozčílila se Helena.

„Je zvědavý,“ zastala se Bena Enka.

„Android nemá být zvědavý!“

„Ne, on musí,“ odporovala Enka. „Sám ti říkal, že se postupně učí. Kdo má v programu učení, musí být zvědavý, to prostě jinak nejde.“

„Děkuji,“ řekl Ben a usmál se na ni.

„Enka Sedrmová, psycholožka robotů,“ ušklíbla se Helena, ale zlost ji očividně přešla. „Co si teda myslíš o té zprávě, kterou vypustila policie?“ obrátila se na Bena.

„Je to buď omyl, nebo lež,“ odpověděl. „Android musel mít poškozené programy vyšších funkcí.“

Školní rada vyhlášku o povinných strážcích neodvolala, přestože případ zapomnětlivého androida nebyl vyřešen. Helena nevrle trousila pohrdavé výroky o ziscích korporací, vyrábějících tyhle blbé stroje, v jejichž správních radách sedí mecenáši škol, na síti v diskusi k tomu tématu někdo oprášil citáty z Marxe a Lenina ohledně zahnívajícího imperialismu, které kupodivu zněly, jako by je dotyční myslitelé vymysleli asi tak předevčírem; aktuální až běda. Enka se už pomalu chystala k odjezdu – spolu s nějakými dvěma tucty dalších studentek.

„Zbývají tři dny,“ řekla toho večera do okna, otevřeného do deště, tichého, výjimečně voňavého a výživného pro kultivované, civilizované rostliny v badadských zahrádkách.

„Bude mi to líto,“ ozval se Ben ze své police.

„Kuš,“ okřikla ho Helena se smíchem. „Na to nemáš program!“

„Nerozumím slovu kuš,“ pravil Ben a Enka v tom jasně cítila ironii. Teď se vyvine zajímavá diskuse, těšila se.

Jenomže zazvonil zvonek. Vyklonila se z okna a spatřila dole u vchodu dvě postavy, v pláštěnkách mohutné a rozložitě. Jedna z nich zaklonila hlavu.

„Enyk!“ vyjekla a vyběhla v pantoflích na chodbu.

„Klíče!“ zavolal za ní Ben, neuvěřitelnou rychlostí se svezl z police a dohonil ji ještě před schody. (Výtah Enka nepoužívala, byl tak bezpečný, že se každou chvíli zastavoval a pak pasažéry věznil dlouhé minuty, dokud jakési vágní ohrožení poruchou nepominulo.)

„Díky!“ Hnala se dolů, což určitě nebylo moc bezpečné, klidně mohla zakopnout a zlomit si nohu, ale zato se dostala ke dveřím dřív, než stačila vylézt vrátná.

Strýc Enyk ji opatrně, strýčkovsky objal. „Můžeme na návštěvu?“ Nečekal na odpověď a vešel, jeho společník za ním. Když si stáhl kapuci, Enka trochu zalapala po dechu, jak byl hezký. Propána, je to opravdu to, co si myslím?

Hbitě vyklusali po schodech a zavřeli se do soukromí pokoje. Návštěvníci si stáhli pláště do deště a pověsili je do schránky z odolného plastu, kterou měly povinně každé dveře; to, co venku občas přšelo, mohlo docela účinně nahlodat jakoukoli podlahu, o lidské kůži nemluvě. Strýc Enyk se zul a prošel se po podlaze bos. Pokojík jako by se ihned o něco zvětšil a lépe se v něm dýchalo, ale vědomě to poznala jen Enka. Ben si vylezl zpátky na polici, ale zůstal ležet na boku a zvědavě si Enyka měřil.

Helena stála u svého alkoholického úkrytu v boční stěně psacího stolu a tiše zářila. „Ahoj,“ řekla konečně. „Chceš kafe, čaj, víno nebo vodku? Nebo džus? Minerálku?“

„To všechno máš?“ užasl. „Ta skryš musí být uvnitř větší.“

„Třeba dokážu pití vyčarovat,“ zasmála se. „Hlad nemáš?“

„Dal bych si čaj,“ odpověděl Enyk. „Co ty, Darku?“

„Taky čaj.“ Hezký mladík se hezky usmál. „Hlad nemám.“

„Jo, tohle je Darek,“ představil ho Enyk. „Tvůj strážce, Enko.“

Mladík naznačil úklonu a vesele přimhouřil oči. Ben se na palandě zavrtěl. Enka zaznamenala u strýce znepokojení. Jistě, ihned si Bena správně zařadil a správně usoudil, že se nemá co vrtět, ovšem Ben takovéhle věci dělal. Učil se od lidí a šlo mu to ohromně.

„Android, a pije čaj?“ zeptala se Helena podezíravě. „Enyku, přiznej se!“

„Není k čemu. Sehnal jsem ho přes známé. Mám spoustu známých,“ prohlásil strýc Enyk. „Je z Číny, proto byl levný. Mám dokonce záruční list, ale je čínsky.“ Zalovil v plátěné tašce přes rameno, jaké se nosily v minulém století a teď zase přicházely do módy – o čemž on zaručeně neměl ani ponětí. Vytáhl tenký plastový list, popsaný pavoučími znaky. „Ale tohle už přečtu, to je z celnice. Bertík Mejkl dělá do dovozu robotů, víš, a tohle byla zvláštní zakázka a pár kusů jim zbylo.“

„Kdo by si propána objednával androidy z Číny?“ vyhrkla Enka.

„Měl jsem sloužit u pana Rošťáka z Pichlavého Křoví,“ odpověděl jí Darek. „Pan Rošťák původně chtěl smíšenou ostrahu z lidí a androidů, ale pak si to rozmyslel, do domu si vzal jen živé muže a umělými obsadil sklady, stáje a další periferní objekty. Jeho tajemník zjistil, že nás tolik nepotřebuje, a tak zbytek se slevou rozprodal.“

„A jak ty o tom víš?“ Enka si nemohla pomoci, znělo jí to hrozně naučeně. No ale vlastně... Jak jinak?

„Slyším, co se kolem povídá. Kromě toho jsme absolvovali určitý výcvik.“

„Vidíš, je trénovaný jako strážce,“ podotkl strýc Enyk. „Nejnovější, nejvymakanější typ. Na, to potvrzení budou chtít na školském úřadě.“

„Já tomu nevěřím,“ řekla Helena. Postavila na stolec dva hrnky s čajem, cukřenku a rozkrojený citrón. Shýbla se pro láhev červeného, kterou skutečně jako by odkudsi vyčarovala, ale Darek ji předešel, jemně jí vzal z ruky vývrtku a hbitě nalil do dvou skleniček. Dokonce zaregistroval Enčin protest, takže její sklínku naplnil jen do poloviny.

„Proč?“ zeptal se Enyk.

„Je to málo tajemné. Na tebe.“

S hraným údivem zvedl obočí. „Připadám ti tajemný?“

Kývla. „V dešti i na suchu, a nejvíc v Křížovém domě, kde máš své kořeny.“

Podmračil se, ale stejně mu zářily oči. „Musím si teď dát pozor, abych o ně nepřišel,“ řekl. „Bratr chce pronajmout západní křídlo. Jestli se mu to podaří, bude to... těžké.“

„Vyladit cizí lidi na náš dům,“ pronesla Enka nepřítomně. „Ano, moc těžké.“

Pak už řešili praktické věci, týkající se Darka, otázku jeho výživy a nabíjení, protože tyhle nové typy mohou používat oba způsoby získávání energie, potom otázku umístění – hlavně ty úplně nové předpisy, podle nichž strážci museli trávit dobu mezi večerkou a budíčkem v nově instalovaných kójích v suterénu ubytoven a ven směli jen na zvláštní povolení; totálně kontraproduktivní, jak podotkla Helena, teď budou holky utíkat ven bez doprovodu jako dřív, akorát že se pro nic za nic vydává víc peněz, další charakteristická byrokratická hnusárna.

Enyk přikyvoval a Enka viděla, co se mu honí hlavou: jak uchránit Křížový dům, ostrůvek v oceánu podivně deformovaného konzumního světa, nepřirozeného života, který se jako uvězněná měňavka vybouřil někam, kam neměl, byť jen a jen proto, že neměl na vybranou.

Během té technické a navýsost praktické debaty slovo ‚golem‘, které Ence zpočátku plnilo vědomí jako úhledný paranoidní blud, pozvolna odplouvalo do dálky a ztrácelo se v mlze.

* * *

Darek byl od samého začátku dokonale lidský – a naprosto skvělý společník – a spolužačky Ence jejího super ‚čínského‘ strážce krutě záviděly, a Ben se od něj učil tak rychle, že se z něj podle Heleny rychle stávala naprostá špička mezi androidy jeho generace. Ence se zdálo, že je na to nesmírně hrdý.

A ještě se jí zdálo, že v jejich pokoji zůstala po Enykovi pohoda. Musel na to vydat spoustu energie, říkalo jí něco hluboko ve vědomí (nebo možná až pod ním), co když z toho onemocní? Ale zprávy z domova se o ničem podobném nezmiňovaly, týkaly se převážně pronájmu západního křídla. Nastěhovala se tam sympatická rodina s tichými, vzdělanými prarodiči a živými, rozpustilými dětmi, které však podle babiččina mailu poslouchaly Enyka na slovo jako uhranuté.

Zprávy ze světa mimo Křížový dům, jejich pokoj, školu a rodinu pronikaly k Ence a Heleně jako cosi nevýznamného a okrajového.

Policie chytila vraha studentky, paměť androida zrekonstruována a usvědčuje pachatele. („Chacha,“ udělal Ben a Darek si položil prst na rty, protože Helena ty zprávy poslouchala v televizi.)

Papež odsoudil androidy poslední generace a v některých státech, kde měla katolická církev významný vliv, jejich používání zakázali. („U nás ne,“ poznamenal Darek šeptem a Helena s Enkou se začaly chichotat, ačkoli vlastně nevěděly proč.)

Co si o tom mysleli samotní strážci, nikdo nezjišťoval. Podle všeho v podstatě neměli mít nic takového jako myšlení. Ostatně přes den neměli čas a na noc je vypínali – další skvělé opatření; každá majitelka musela dát škole k dispozici kód a centrální počítač ho vysílal současně s večerkou a zhasínáním hlavního osvětlení.

Ben tu chvíli nenáviděl – fakticky z celé duše, kterou údajně neměl. Ten okamžik, kdy věděl, že teď mu ukradnou osm hodin, kdy jeho paměť nebude fungovat... Ne-fungovat! Největší děs, jaký si dovedl představit! Člověk má sny, jeho mozek pořád pracuje, probíhají v něm elektrické a chemické procesy, vytváří vlny, které se dají zachytit elektroencefalografem, ale u androida? Nic. Ticho, vypnuto. Smrt. Připadalo mu, že je to každé ráno těžší, probudit se. Znovu se nastartovat. Jako by mu každé vypnutí ubíralo kousek paměti, kousek života. Kóje, ve kterých v noci stáli, byly rakve nastojato.

„Nedržel by na nich hlína,“ řekl Darek, když se mu se svým postřehem svěřil. Nepodivil se. Darek měl takovéhle nápady pořád.

„Tobě to nevadí?“

Darek se jen usmál a zasunul se do své kóje. Chvilí na to všechno zhaslo.

Ben měl teoreticky umět přesně určit dobu, po kterou trvalo jeho vypnutí, ale v praxi mu každá noc připadala nekonečná a víc nad tím nebádal – ostatně se ho na to nikdo neptal. Tentokrát to ale nebyla celá noc. Vlastně uběhla jen chvilka. Třicet sedm minut.

Otevřely se ty černé dveře a za nimi bliklo světlo, baterka se šesti diodami. Svítila úplně bíle, šíleně bíle jako šestioká nestvůra. Zamžikal.

„To děláš sám od sebe, nebo proto, že člověk by to udělal?“ zeptal se známý hlas.

„Nevím.“ Ben vykročil do tmy. Až teď ho napadlo zapojit posilovače infračerveného vidění a další senzory. „Nač máš tu baterku?“

„Blbá otázka,“ mínil Darek. „Mysli, člověče.“

„Nejsem člověk,“ namítl Ben. „A ty?“ Pochopitelně mu to došlo dřív, než otázku stačil vyslovit – bylo to jako rána palicí. No jasně. Darka nešlo vypnout, protože na to neměl hardware ani soft.

„Já spíš vím, co nejsem,“ pravil Darek nejistě. „Takže mimo jiné musím nosit baterku a teď mám hlad. Jdeš se mnou? Když už Enyk zlomil tvůj kód, můžeš se projít.“

Darek měl ve městě tajnou garsonku na Enykovu jméno a jeho noci zahrnovaly mimo jiné výpravy do večerek a bufetů s nepřetržitým provozem. Měl přesný přehled, kde všude jsou kamery – a hlavně kde nejsou. „Takže tam můžu jít nakupovat já a ty se vyspíš,“ pochopil rychle Ben.

„Jestli se nebojíš,“ přisvědčil Darek.

„Proč si vlastně hraješ na androida?“

Darek se zamyslel. „No... Když nepočítám skutečnost, že Sedrmovi momentálně na strážce pro Enku nemají... Co bys teď dělal nejradši ze všeho?“

„Šel za Helenou a hlídal ji,“ odpověděl bez váhání Ben.

„Jo. Máš to v sobě jako program,“ kývl Darek. „A já zase chci a potřebuju poslouchat Enyka.“

Teď se zase hluboce zamyslel Ben. Šlo mu to ztuha, jeho nápady se ubíraly zcela nezvyklými – pro androida – cestami. „Kde tě Enyk vzal? Určitě ses mu nenarodil, lidé přece rostou pomalu. A dospěli jsou evidovaní, kdyby tě ukradl, někde bys chyběl.“

„Nevím,“ řekl Darek. „Já prostě nevím.“ A zívł.

Té noci se nutně potřeboval vyspat. Až později Benovi vyprávěl, jak nenápadně vytáhl z Heleny ten kód, jak ho předal Enykovi – půjčit si od Enky telefon bylo další konspirační dílo na vysoké úrovni – a Enyk mu do druhého dne poslal mailem nový, neutralizující vypnutí, zamaskovaný do běžného dopisu neteri jako nějaká drobná porucha ve zpětné adrese.

Když Darek zrovna nespal, lámali si společně hlavu, co je tenhle Enyk zač – a shodli se v jednom: že by nikdy neudělal nic špatného. Ovšem na tohle téma se nedostali o mnoho dál, a tak probírali spoustu jiných věcí. Třeba tu vraždu.

„Nesmíme naše děvčata vyděsit,“ řekl Darek. „Ale myslíš si to taky, co?“

„Jo,“ přitakal Ben. „Byl to ten strážce a oni to vědí. Je jen otázka času, kdy se to vynese. Pak po nás vyšlápnu.“

„Papež má svým způsobem pravdu,“ pravil Darek zamýšleně. „Vůbec jste – jsme? – neměli být stvořeni. Jenže co s tím? To by nesměla vzniknout poptávka. U lidí to tak chodí, vznikne poptávka, objeví se nabídka.“

„Vůbec jsme neměli být...“ opakoval Ben. „My, a ty obzvlášť.“ Tiše se zasmál.

„Jistě. Jenže... Vy jste měli být nevinní, měli jste být věci. Neumím si představit věc, která zabijí z vášně.“

„Ani já,“ přisvědčil Ben. Stejně jako Darkovi mu připadalo normální, že má představivost. Když někdo má představivost, nemá náhodou taky duši? Ben se docela vážně zeptal: „Můžeme se zamilovat? Do své paní?“

Darek byl chvíli potichu, pak se zeptal: „Ty ji miluješ?“

„Mám ji rád. Mám o ni starost. Přál bych si, aby se vdala za tvého... no, Enyka. Mou vášní je její bezpečí a štěstí.“

„To je asi v pořádku,“ řekl nejistě Darek. „Hm, Enyk není můj pán. Já nevím, co pro mě znamená. On si nejspíš myslí, že jsem volný, že máme prostě jenom takovou dohodu...“ Bezradně pokrčil rameny. „Nemůžu se s ním o tom bavit. Mám pocit, že si toho naložil až moc.“

„Čeho?“ zeptal se Ben. Teď opravdu nechápal.

„Těžká břemena.“ Darek se zahleděl do tmy za oknem. Garsonka byla v pátém patře, světlo pouličních lamp sem skoro nedosáhlo. „Jednou na to přijdu. Teď mám za úkol starat se o jeho neteř. Enka musí dostudovat. Jednou musí mít možnost svobodné volby.“

„Jasně,“ kývl Ben. Tomuhle pro změnu rozuměl dobře. „Hele, stáhl jsem ze sítě pár kázání,“ pokračoval. „Když se Helena učila z knížek. Papež se ve svých výročích držel zpátky, ale někteří kněží se zalykali nenávistí. Myslíš, že jsme opravdu zatracení?“

Darek se trpce zasmál. „Na jedné straně nemáte duši, na druhé straně jste zatracení? To nemá logiku. Bůh si to asi bude muset vyříkat s vašimi tvůrci... S našimi tvůrci,“

dodal tiše. „Co se týče Enyka, doufám, že z toho vyjde s výrokem ‚nevinen.‘“

„Věříš v Boha?“

„Samozřejmě. Vesmír tíhne k chaosu. Všechno, co drží pohromadě, je Boží dílo.“

„Myslíš, že lidé, kteří stvořili nás, porušili... copyright?“

„Možná. Ale třeba jednou za dobré chování dostaneš vlastní duši.“

Oba se rozesmáli a potom už Darek šel spát a ráno jako obvykle měli pěkný fofr, aby stačili dosprintovat do kójí, dřív než se někdo ve škole probere.

Ne, žádný správce ubytoven na nic nepřišel – lidé jsou v podstatě líní a nevšímaví a s chutí se spolehnou na počítače, pokud si zcela scestně myslí, že jim mohou věřit.

Enka, to bylo něco jiného. Neušly jí zvláštní pohledy mezi těmi dvěma a také zvláštní pohledy, které Darek upíral na ni, když myslel, že se nedívá. Byly jiné. Vůbec ne takové, jaké správně mají upírat všichni strážci na své paní. Za ruku ji bral také jinak, propána, měla chuť červenat se! A – to bylo legrační – někdy docela bezdůvodně odbíhal a Ben se ho snažil krýt. Ze všeho toho vyplývalo, že si musí pohovořit se strýčkem. Velmi důkladně pohovořit.

* * *

Návštěva v Křížovém domě byla ten předjarní víkend jiná. A nejenom proto, že kolem pobíhaly děti. Ve skutečnosti byly jen čtyři – tři děti nájemníků plus Enčina sestřička – a pravděpodobně se ani nevyskytovaly na více místech současně, ale celek budil dojem veselé školky na výletě.

Nájemníci ze západního křídla se přišli představit a byli pozváni na oběd, takže veliký rodinný stůl byl pro jednu plně obsazený, jídelna zvučela vysokými dětskými hlásky a všem lépe chutnalo. Matka s babičkou pochopitelně to pozvání plánovaly předem, jídla bylo pro regiment (nikdo z přítomných nevěděl, kolik mužů takový regiment měl, ale určitě hodně), i strýček Enyk pomáhal s vařením a nějakým způsobem zařídil, že se zmrzlina neroztékala jako obvykle – zjevně mu na těch mrňatech záleželo. Ben s Darkem pomáhali nosit na stůl, Darek se pak posadil a jedl s ostatními.

Pihovatý klouček se najednou otočil a zeptal se Bena: „Proč nejíš?“

„Jsem android, osobní strážce,“ odpověděl Ben.

Kloučkova matka synovi šeptem vytkla netaktní otázku, ale Darek se ozval:

„Ve městech takové jako my potkáte všude. Lidí na práci není nikdy dost a některé práce lidi prostě nebaví.“

„Ale vy jíte!“ vyhrkla kloučkova o něco méně pihovatá sestřička. To už se Enka zakuckala smíchy. Nejstarší syn nájemníků se na ni podíval a uchichtl se také.

„Já jsem jiný typ,“ vysvětlil jí Darek.

Otec seděl v čele stolu a vypadal trochu schlíple, i když zase ne tak moc. To jeho poradenství se pomalu rozjíždělo, pomaleji, než by si přál, ale zase mnohem úspěšněji, než si představoval.

Místní noviny, papírová i síťová verze, přinesly po krachu banky rozsáhlý článek s rozbořem situace, jež ke zhroucení vedla, zčásti odborným, ale převážně vedeným z lidského, laického pohledu. Autor článku uvedl jména tří vedoucích manažerů, kteří zmizeli za hranicemi a údajně byli viděni na jednom tropickém ostrově, a rozepsal se o těch

pocitivých pracovních, kteří se stali obětmi podvodníků velkého stylu, stejně jako klienti; prakticky byli postiženi ještě víc, protože určitě nebyli pojištěni proti ztrátě zaměstnání a už vůbec ne proti ztrátě dobrého jména, i když je policie nestíhá... Například pan Sedrm... a tak dál.

A vydařená fotografie Křížového domu, malebného, poněkud zchátralého, s atmosférou poklidně uběhlých staletí. Ano, a dýchajícího neochvějnou počestností. Ence to na síti ukázala matka ještě před obědem.

„Strýček stál za tím fotografem a ukazoval mu, odkud to má zabrat,“ konstatovala Enka a matka překvapeně přikývla. „Vsadím se, že ten reportér sem přijel na houby a našel přesně ty maličké hříbečky, které jeho žena nebo maminka tak skvěle nakládá,“ pokračovala. Pak se podívala na matku a honem hodila zpátečku. „Povídal mi o tom,“ zalhala. Nikdy ji nenapadlo, že matka o těchhle věcech v jejich rodině a domě nemá tušení. Chudák máma ze všeho obviňuje tajemnou vědmu z maringotky. Oba moji rodiče nosí klapky na očích, pomyslela si, ale nač je znepokojovat?

Kávu pro dospělé vařil Enyk a Darek mu asistoval, protože to bylo něco jako alchymie. Enka se zvedla a šla za nimi do rozlehlé, a přitom nesmírně útulné a přívětivé kuchyně, tentokrát ještě o něco nablýskanější, než bývalo běžné.

„Musím s tebou mluvit, strýčku,“ řekla. „O samotě.“

Darek se na ni ohlédl a v očích měl strach, úplně jasný strach. Z odhalení Enykova podvodu? Nebo snad z toho, že postřehla všechny ty jeho téměř nepostřehnutelné pohledy? Kradmé doteky, kdy ji jakoby přidržoval nebo chránil – zpravidla před zcela neškodnými a nehybnými předměty?

„Počká to po kávě?“ zeptal se Enyk.

„Klidně.“ Na Enykovi také viděla strach, ale jemu táhlo hlavou něco docela jiného. Helena, ach ovšem, co když se zasnoubila, co když se bude vdávat, taková hezká, příjemná dívka, co by si počala s vousáčem z Křížového domu, z domu v lesích, s nudným a navíc poměrně chudým chlapíkem, který ve společnosti žen většinou trpí nezvladatelnou trémou? Co když mu neteř chce něco pošeptat právě o své kamarádce?

Usmála se na dva vysoké, urostlé muže, které právě hrozně vyděsila, napřímila se, aby proti nim nebyla tak malá, a odplula zpátky do jídelny, k neroztékající se zmrzlině.

Kvůli tomu rozhovoru vylezli nahoru do podkroví půlnočního křídla a sedli si na světlé, nedávno ohoblované a nově natřené schůdky, vedoucí k vikýřovému oknu. Za šikmým oknem bylo něco jako střešní balkón nebo malá terasa, ale Enka tam nikdy nevstoupila, točila se jí hlava už jen při představě toho místa. Asi by tam uviděla něco moc ošklivého. Nebo by jen potkala přízrak Malíře? Kdo ví. Nebyla zase tolik zvědavá, aby mermomocí překonávala tu podivnou závrať. Okno zůstávalo pořád zavřené a zamčené, momentálně se do něj opíralo slunce a hřálo do zad.

„Lhals mi,“ začala Enka. „Darek není android z Číny, je golem. Jako byl Vilém Machar. A udělal jsi ho ty sám.“

Enyk si unaveně protřel víčka. „Můžeš ho prakticky považovat za člověka.“ Vůbec se nehádal.

„Protožes mu dal svobodu a tím se zbavil odpovědnosti?“

Škulbl sebou, však to byla rána pod pás, ale odpověděl bez váhání. „Jo.“

„Je fakt úplně lidský,“ řekla. Do hajzlu. Z vosku, a někde v hlavě má to... šém! „Nakazil tím Bena. Chudák

android přemýšlí, jestli je předem zatracen, jak to pořád melou v tývi a na síti.“

Vytřeštil na ni oči. Zazdalo se jí, jako by v jejich modrozelené barvě prokmitla celá duha. Poklesla mu čelist a vypadal tak směšně, až se musela zasmát. „Kdyby tě tak viděla Helena!“

„Snad jsi jí neprozradila...“

„Ne! Jenže... On se pořád na mě tak dívá! Myslí si, že o tom nevím. A pořád na mě sahá, tak něžně, jakoby nic, jako že mě chrání...“

„Nemáš přítele? Chci říct... Milence?“ Enyk při tom slově zrudl, bylo vidět, že takové výrazy říká jen s přemáháním.

Zavrtěla hlavou. „U nás v rodině je zvykem první sexuální zkušenosti odkládat, ne?“

„Není to ale dobrý nápad,“ řekl vážně. Téma se mu očividně nezamlouvalo.

„Copak, uhnala tě ta majitelka koček?“ Zasmála se, ale pro Enyka to zjevně nebylo humorné téma.

„Nebyla to majitelka koček a nechci o tom mluvit.“

„Jasně.“ Jeho příkrý tón Enku trochu zarazil. „Promiň.“

„Ten provinilec jsem tady přece já,“ namítl už zase mírně. „Víš, Vilém Machar byl do Aničky taky svým způsobem zamilovaný.“

Anička? Najednou jí bylo jasné, kdo byla ta strýcova milenka, o níž nechtěl mluvit. Anna, snoubenka Viléma Machara! Podívala se na něj a on si jen povzdechl. Ne, před tebou neutajím skoro nic, neteřinko, říkal ten pohled. Skoro – ale to možná v duchu dodala spíš ona.

„A málem ji zabil,“ pokračoval Enyk, a to už znělo hodně znepokojeně.

„No, abys věděl... Kluci, jako Darek a Ben, si podle mě myslí, že tu dívku v Badadě zabil její strážce. Že s jeho pamětí někdo manipuloval. Nechtějí o tom mluvit, aby nás neděsili. Když jsou v noci zavřeni v těch rakvičkách.“

Koukl na ni tak, že jí okamžitě bylo jasné: a s těmi rakvičkami to taky tak docela nesedí. Jenže neměla chuť zrovna tohle řešit. Ne zrovna teď.

„Je to dobrý kšeft, tihle strážci,“ řekl Enyk zamyšleně. „Dokud se to bude vyplácet, dovozci, výrobci a prodejci se budou snažit policii zacpat hubu penězi. Nejspíš i vládě. Vládám.“

„A pak?“ Uslyšela vlastní hlas jakoby zvenčí, jako by se vzdálila od těla. Jinak by neměla tušení, jaká hloubka zoufalství se v něm ozývá. „Hon na čarodějnice? Lynče, upalování? Nebo je jednoduše zpaketují na moderní tovární lince?“ Představila si Darka v rukou rozzuřeného davu... Ne, honem pryč od toho děsivého obrázku, tohle ne!

„Tenhle dům je velký a nepřehledný,“ zamumlal Enyk napůl pro sebe. „Můžeme tady klidně schovat tučet chlapů. Jsou tady místa, kterých se bojí i Strakáček, a to je zatraceně divoký kluk a zvědavý až hrůza.“

Nemusela se ptát, kdo je Strakáček. Ten vytáhlý hošík měl opravdu výrazně strakaté vlasy. „Viděl tu rakev v černém pokoji?“

„Ta se mu hrozně líbila. Ale pochopil, že majitel nestojí o vyrušení z denního spánku. V noci ho rodiče zamykají a dělají všelijaká opatření, chudáci, prý jim ještě ve městě utíkal v jednom kuse, máma šlela, že ho něco přejede... Takže snad nic nehrozí.“

„Počkej... V té rakvi vážně někdo spí?“

„Nebud' zvědavá,“ odbyl ji. „Děti se bojí tady toho víkře, té komnaty s nápisy a ornamenty...“

„Tíhnutí vzhůru,“ vzpomněla si. „Rafinovaný optický klam...“ Zarazila se. „Nebo ne?“

„Naděnka, jeho sestra, jí říká výtah do nebe,“ pokrčil rameny. „A když ji jednou Strakáček zatáhl do té pracovny dávného felčara, měla z toho noční můry, že ji maminka nechce a že ji prodá.“

„Potraty,“ kývla Enka zasvěceně. „To byl Helenin nápad,“ dodala. „Já jen cítila hrůzu.“

„Nevím, proč Helena sama sebe považuje za neempatickou bytost,“ řekl. „I když tam vlastně nešlo ani tak o potraty, jako...“ Zmlkl.

Enka na něj zkoumavě pohlédla a rozhodla se pokračovat v původním směru rozhovoru. O Heleně. „Možná to tak chce. Je to jednodušší. Mezi lidmi a tak.“

„Moc mi na ní záleží,“ prohlásil najednou. „Jenomže bych ji nechtěl zatahovat do svého... divného života.“

„A ona zase náramně stojí o to, abys ji do svého divného života zatáhl. A určitě tuší, že nejsi úplně obyčejný chlap. To by totiž musela být nejen slepá, ale úplně blbá, aby jí to nedošlo.“

„Nemám právo...“ vyhrkl.

„Nikdo nemá právo,“ namítla, co ji právě napadlo. „Jenom přijímáme dary. Žádné právo na dary neexistuje. Ber nebo neber, a nestěžuj si.“

„To bylo moudré.“ Už se zase napůl usmíval a Enka si oddechla. I když problém s androidy a golemy se nad nimi tyčil jako brumlající sopka a mohl každou chvíli vychrlit proud lávy nebo náruče kamení.

Vtom je našel Darek. Vyšel po schodech tak tiše, že ho neslyšeli, ale vycítili jeho přítomnost a otočili hlavy jako na povel. Zarazil se.

„Jste si podobní,“ oznámil jim rozpačitě. „Odtud to vidím úplně jasně. Jak jste mě mohli slyšet?“

„Bystřejší smysly. Rodinná vloha,“ vysvětlil mu Enyk. „Co že se tady tak plížíš po domě?“

Darek se napůl odvrátil a zašeptal: „Jak jste o mně rozhodli?“

Enka se zvedla, přistoupila k němu a zdola se na něj podívala. Zvláštní pocit, že je na ní někdo tak závislý. Tak silný, a současně tak bezmocný. Vzala ho za ruku a cítila, jak se jemně chvěje. Tohle přece nemůže dělat ani golem, napadlo ji.

„Rozhoduješ se sám za sebe, jenomže jsi v nevýhodě,“ řekla mu. „Uvažovali jsme, jak vám – tobě a Benovi – pomoci, kdyby se nálada mezi lidmi obrátila proti vám. A nedělej na mě psí oči.“

„Cože dělám?“

Enyk se zasmál, vzápětí ale zvažněl. „Na nic moc jsme nepřišli, Darku. Jestli je pravda, že ti strážci mají tendenci zešilet, dopadne to blbě. S lidmi, s davem, toho zase tolik nenadělám. Schováme vás tady v domě, kdyby šlo do tuhého.“

Darek se držel Enčiny ruky, jako by se bál, že jinak omdlí nebo upadne. Napadlo ji, jen tak mimochodem, že by ho mohla obejmout kolem pasu. Štíhlý pas, pevné svaly, příjemný na dotek... Rychle ten nápad zahнала.

„Jenomže,“ řekl Darek, „je tady ještě ta horší varianta. Co když jeden z nás zešílí?“

„Ty ne.“ Enyk rázně zavrtěl hlavou. „Ne. Bena si ještě prohlédnu, ale myslím, že je taky v pořádku.“

„Jak to můžeš vědět?“ vyhrkl Darek.

„U tebe? Protože jsem tě udělal,“ zavrčel Enyk. „Věř sám sobě, chlape!“

„Chlape?“ Darek se slabě usmál a Enka už neodolala a vzala ho kolem pasu. Okamžitě jí objal ramena, určitě nad tím vůbec nepřemýšlel, byl to reflex, jasně, jenomže – může mít nějaká umělá bytost takové reflexy?

„Běžte se projít, třeba do lesa,“ navrhl jim Enyk. „A pozdravujte tam veverky.“ Touží po soukromí sám, tak nám ho dopřeje, napadlo Enku. Doufám, že teď vyrazí za Helenou.

Vyšli nejsevernějším východem půlnočního křídla, Enka si půjčila strýcův svetr, aby se nemusela vracet do svého pokoje a potkávat se s ostatními, Darek si vzal jeho starou bundu. Za Lesní branou začínal světlý smíšený les. Tahle část patřila ještě k pozemkům Sedrmových a kdesi v podrostu mladých buků se schovával starý kámen, na kterém to bylo napsáno. Ovšem v téhle době už lidí, kteří chodí po lese, zbylo tak málo, že si klidně mohli ťapkat po soukromém pozemku. Neměli šanci natropit nějaké velké škody – leda by v tom byl opravdu zlý úmysl.

„Tamten černý les je státní,“ ukázala Enka Darkovi, když vyšli na úzkou paseku, táhnoucí se daleko na obě strany. „Moc ho neudrží, skoro se tam nedá projít. Tamhle ten kousek patří k Farmě, někdo se tam pořád snaží vysazovat kaštiny, ale moc se jich neujme, asi tady pro ně není vhodná půda.“

„Kaštiny... Moc rád bych se dožil podzimu. Když padají na zem, pukají a z té zhnědlé ostnaté schránky se vykutálí lesklý kaštanek. Jako zvířátko, a hned se schová pod list...“

Enka se usmála, vykládal to tak hezky, i když ji bodla ta pasáž o dožití. Najednou ale ztuhla. „Ty přece nemůžeš mít takovéhle vzpomínky!“

„Ale mám je,“ hlesl zmateně a zatápal po její ruce. „Fakt.“

Pomalou vykročila po pasece, směrem od Farmy. „Nojo. Někdo tě musel naučit chodit. Číst. Orientovat se ve společnosti... Umíš řídit auto?“

„Asi ano. Enko... Já se vážně začínám bát.“

„Jo. Jenom vzpomínej dál, třeba si vybavíš něco...“ Kousla se do rtu. „Třeba přijdeme na to, kdo vlastně jsi.“ Nechápala, proč by jí měl strýc Enyk něco tajit. Pravděpodobnější je, že tady je něco, co on sám neví. Opravdová, nefalšovaná záhada.

Darek se zastavil. Těžce dýchal a na čele mu vystoupil pot. „Tam,“ ukázal rukou, jako by mu chyběla slova. „Tam!“ opakoval úpěnlivě.

„Chceš tam jít?“ zeptala se.

Jenom kývl. Vykročili a šlapali po staré, žluté trávě se zbytky sněhu v zákoutích, kam slunce ještě nedosáhlo, po loňském listí a jehličí, možná i po těch Enykových vzácných lišejnících, protože kamenů a skalek pod jejich nohama přibývalo a postupně je museli přelézat. Enka na to neměla boty, ale Darek se po skalách pohyboval s naprostou jistotou, držel ji pevně a bezpečně, a určitě by ji klidně přenášel v náručí, kdyby si řekla. A ještě by se mu to líbilo, doplnila v duchu. Jo, a mně taky.

„Je tam jeskyně,“ ozval se Darek. „Hluboká. Možná je to nějaká rekordní hloubka.“

Něco se jí klubalo v paměti a doráželo. „Třeba jako vyhaslá sopka? Ten... komín? Nebo jak se tomu říká?“